

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 2T/97/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415010345
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2021:4415010345.31

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky v konaní pred senátom, zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Diany Cvikovej a prísediacich Melánie Kajabovej a Valérie Brezíkovej, v trestnej veci obžalovaného F. Z. a spol., pre zločin úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona a iné, na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp. zn. 1Pv/714/12/4404 z 29.07.2015, na hlavnom pojednávaní, konanom v Nových Zámkoch dňa 09.12.2021 takto

rozhodol:

Obžalovaní:

1. F. Z. nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom Q., L. mlynská ulica č. XX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Y. I.,
2. V. E. nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom B. č. 9, prechodne bytom V., U. č.4,

sú vinní, že

obžalovaný F. Z. v presne nezistenom dni mesiaca apríl 2012, v meste V., pod zámienkou spoločného podnikania, nahovoril obžalovaného V. E. na uzatvorenie Zmluvy o AutoKredite číslo XXXXXX z 12.04.2012 so spoločnosťou V. G. služby Q., s.r.o., so sídlom V. cesta XX, XXX XX B., D.: XX XXX XXX, pričom mu zabezpečil všetky podklady potrebné na schválenie účelového úveru, okrem iného aj pracovnú zmluvu o zamestnaní v spoločnosti ADZ Q. EU, s.r.o., so sídlom XX. T. X/X, U., s mesačným hrubým príjmom vo výške 1.776,00 Eur, kde však obžalovaný V. E. nikdy nepracoval, ďalej kúpnu zmluvu z 12.04.2012, na základe ktorej mal predávajúci C. F., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom U. ulica 6, V., ako výlučný vlastník, v zastúpení F. G. - L., so sídlom O. Q. číslo XXXX, predat' osobné motorové vozidlo značky Mercedes Benz C. XXX, evidenčného čísla Z obžalovanému V. E. za kúpnu cenu 28.000,00 Eur, avšak predávajúci C. F. nikdy nesplnomocnil žiadnu osobu na predaj tohto vozidla a v zmysle predmetnej kúpnej zmluvy nikdy neprevzal kúpnu cenu 28.000,00 Eur a následne na základe týchto nepravdivých dokladov, podpísal obžalovaný V. E. žiadosť o poskytnutie úveru z 12.04.2012 a v ten istý deň ako dlžník, uzatvoril v Z. I. so spoločnosťou V. G. služby Q., s.r.o., so sídlom V. cesta XX, XXX XX B., D.: XX XXX XXX ako veriteľom Zmluvu o Autokredite číslo XXXXXX, podľa ktorej mu veriteľ poskytol úver vo výške 16.800,00 Eur, účelovo určený na financovanie časti kúpnej ceny osobného motorového vozidla značky F. B. C. XXX, evidenčného čísla Z farby striebornej svetlej metalízy, VIN:N ktorý úver sa zaviazal splácať 60-timi mesačnými splátkami po 425,00 Eur mesačne, pričom tieto finančné prostriedky vo výške 16.800,00 Eur prevzal v hotovosti obžalovaný F. Z., obžalovaný V. E. neuhradil žiadnu splátku v prospech veriteľa, čím poškodenej spoločnosti V. G. služby Q., s.r.o., so sídlom V. cesta XX, XXX XX B., D.: XX XXX XXX, spôsobil škodu spolu vo výške 17.126,00 Eur, pozostávajúcu z nesplatených častí istiny vo výške 15.851,00 Eur a vzniknutým dlhom na splátkach vo výške 1.275,00 Eur,

t e d a

obžalovaný F. Z.

- úmyselne naviedol iného na to, aby vylákal od iného úver tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, a tak mu spôsobil väčšiu škodu,

obžalovaný V. E.

- vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, a tak mu spôsobil väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný F. Z.

- zločin úverového podvodu formou účasti - návodu podľa § 21 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona v znení Nálezu Ústavného súdu SR č. 428/2012 Z.z. (ďalej len „Trestný zákon“) k § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona,

obžalovaný V. E.

- zločin úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona v znení zákona č. 313/2011 Z.z. (ďalej len „Trestný zákon“).

Z a t o s a o d s u d z u j ú

Obžalovaný F. Z.

Podľa § 222 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona ako ani priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a s použitím zásady uvedenej v ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 7 (sedem) rokov.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušujú sa výroky o treste, uložené obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013 z 23.03.2015, právoplatným dňa 22.09.2015 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 3To/61/2015 z 22.09.2015 a v spojitosti s uznesením Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013 z 19.01.2017, právoplatným dňa 19.01.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

H. V. E.

Podľa § 222 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona a za nezistenia žiadnej priťažujúcej

okolnosti podľa § 37 Trestného zákona), § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e) Trestného zákona na trest odňatia slobody 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba 3 (tri) roky.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sú obžalovaní povinní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej právnickej osobe Volkswagen G. služby Q. s.r.o., so sídlom V. cesta XX, B., D.: XX XXX XXX škodu vo výške 17.126,- Eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku sa poškodená právnická osoba V. G. služby Q. s.r.o., so sídlom V. cesta 98, Bratislava, IČO: 31 341 438 so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky podal dňa 31.07.2015 pod sp.zn. 1Pv/714/12/4404 na obvinených F. Z. a V. E. pre hore uvedený skutok s tým, že obvinený F. Z. sa mal tohto dopustiť napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 21.12.2011 sp.zn. 3T/61/2011, právoplatne uznaný vinným z trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 k § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona číslo 171/2003 Z.z., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyri roky, so zaradením na výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 6 rokov, pričom boli zrušené výroky o trestoch, a to rozsudku Okresného súdu Levice z 26.04.2010 sp.zn. 2T/143/2008 a trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky z 07.04.2009 sp.zn. 1T/67/2009, ako všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Obžaloba u obvineného F. Z. skutok kvalifikovala ako zločin úverového podvodu formou účastníctva - návodu podľa § 21 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona k § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 38 odsek 5 Trestného zákona a u obvineného V. E. ako zločin úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný F. Z. vyhlásil, že je nevinný zo žalovaného skutku a obžalovaný V. E. naopak urobil vyhlásenie o vine. Súd preto obžalovanému V. E. položil otázky primerane podľa § 333 odsek 3 písmeno c), písmeno d), písmeno f), písmeno g) a písmeno h) Trestného poriadku a keďže obžalovaný na všetky tieto mu položené otázky odpovedal kladne, súd po zistení stanoviska prokurátora, ktorý navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať, podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného o vine prijal a podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie ohľadne žalovaného skutku sa u tohto obžalovaného nevykoná.

Súd tak vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie vo vzťahu k účasti obžalovaného F. Z. na žalovanom skutku a tiež dôkazy, potrebné k rozhodnutiu o treste u oboch obžalovaných, a to výsluchom obžalovaných, výsluchom svedkov: D.. A. Q., C. F., D.. J. V., F. G., A. C., F. F., Z. Z., M. E., F. X., prečítaním zápisnice o výsluchu svedka F.. A. Z. a oboznámením listinných dôkazov.

Obžalovaný F. Z. sa bránil tým, že vystupoval iba ako sprostredkovateľ, C. F. ho iba poveril, aby všetko vybavil a vybehal, ale E. žiadne papiere nevybavoval. Pokiaľ to E. tvrdí, je to zrejme preto, že býva v jednom vchode s F.. Podľa obžalovaného E. robí 20 rokov taxikára, pracuje s ľuďmi a netreba ho na nič navádzať. E. neposkytol žiadne papiere, aj tú falošnú kúpnu zmluvu si zabezpečil V.. Jediné, čo obžalovaný podpísal, bola plná moc na prevzatie odmeny, na základe ktorej prevzal peniaze za auto a odovzdal ich F. v jeho penzióne v prítomnosti X. O. a Q. B.. V. mu F. z tejto čiastky, ktorú mu odovzdal, dal 3.000,- Eur, a to 6 kusov 500 eurových bankoviek. Je pravda, že ešte predtým mu dal F. 2.000,- Eur, inak by to ani nerobil. E. si sám vytlačil tie falošné papiere u Z. Z. z B. a potom mu tie papiere iba posunul, nakoľko E. nevie dobre po slovensky s tým, aby to za neho vybavil a vedel, že jeho v tom

salóne poznajú. On preto tie papiere zobral V., ten si z peňazí, ktoré prevzal pre F., zobral 1.500,- Eur, napľul na ne a povedal, aby odkázal F., že si zobral 1.500,- Eur.

Obžalovaný na otázky odpovedal, že predmetné vozidlo bolo jeho družky, tá potrebovala peniaze, založila u F. to auto, ten auto neskôr kúpil, ale F. sa to auto nepáčilo, chcel väčšie. F. ho oslovil v súvislosti s predajom uvedeného vozidla, pretože vedel, že to auto chodil servisovať do Z. I., že si tyká s V. a chcel od neho, aby ich zoznámil. Podľa obžalovaného F. chcel dať to auto ako protihodnotu s tým, že by si zobral väčšie vozidlo - Jeep GL. H. F. s V. aj zoznámil, ale nevedel povedať, v akom čase od doby, keď ten kúpil auto od jeho družky. Pri zoznámení sa V. s F. rozprávali, V. F. tvrdil, že mu to auto nemôže len tak vymeniť za väčšie, ale dalo by sa to urobiť tak, že by auto najskôr predal. Keď sa potom vrátili do V., obžalovaného raz oslovil E., či nechce ten F. prediť. Obžalovanému to vtedy nebolo čudné, až neskôr si uvedomil, že E. a F. bývajú vedľa seba, robili sa, že sa nepoznajú a že je to náhoda, že ho E. oslovil. Volal potom F. a povedal mu, že je kupec na vozidlo. Vtedy mu F. povedal, aby ho predal za 28.000,- Eur. E., ale hovoril, že toľko peňazí nemá, preto mu obžalovaný poradil, že by sa to možno dalo vybaviť na lízing a že sa mu to pokúsi vybaviť. Volal preto V., od ktorého sa dozvedel, že je možné vybaviť lízing, keď kupujúci zloží akontáciu 40 % a ten mu tiež vtedy povedal, aké všetky papiere bude kupujúci potrebovať, a to pracovnú zmluvu, výplatné pásky a podobne. Obžalovaný toto všetko povedal E. a F., Lencsés mu potom priniesol tie papiere, ktoré obžalovaný ani nepozeral a tiež ho požiadal, aby ich on zobral do salónu, pretože nevie dobre po slovensky. Išli preto spolu do F., kde odovzdali papiere. V salóne bol viackrát aj F., pričom ten komunikoval s V. aj kvôli tomu väčšiemu vozidlu, o ktoré mal záujem, aj A. Q. sa nie raz stretla s F., preto podľa obžalovaného nie je pravdou, že F. nevedel, že jeho auto bude predané na lízing. Dohoda bola taká, že keď bude úver schválený, V. mu dá vedieť, čo sa stalo, obžalovaný to povedal E., ktorý išiel do salónu a podpísal tam zmluvu, pričom bol obžalovaný prítomný. Obžalovaný sa až neskôr dozvedel, že tie doklady k úveru si E. tlačil u Z. Z. Keď bolo treba ísť po peniaze, obžalovanému volal V., aby išiel za F., ale ten nemal čas, tak mu dal ním podpísané splnomocnenie na to, aby prevzal peniaze, čo aj urobil a peniaze mu odovzdal. Obžalovaný tiež uviedol, že keď sedel raz pred autosalónom, volal mu E., že má tie papiere, priniesol mu ich tam a dal mu ich do ruky, obžalovaný ich hneď podal V., keďže E. nevie po slovensky. K osobe A. Q. uviedol, že táto vybavovala lízingy, stretli sa s ňou viackrát, a to aj na benzínke v Nitre, kde auto fotila a tiež aj v V. a aj v Z. I. v salóne. Podľa obžalovaného sa Q. s F. poznali, pretože ich videl, ako sa spolu rozprávajú, tiež sa viackrát spolu stretli. Obžalovaný nevedel uviesť, kto zaplatil akontáciu za vozidlo. K tvrdeniu, že vystupoval ako sprostredkovateľ, uviedol, že s F. mal ústnu dohodu. Tvrdil, že splnomocnenie na zastupovanie C. F. nevyhotovoval, ale dal mu ho F., tiež tvrdil, že nikdy nevidel kúpnu zmluvu o predaji uvedeného vozidla zo dňa 12.04.2012. Vo vzťahu k vozidlu zn. Škoda Fabia Z vypovedal, že také auto používal, požičal mu ho E., pričom vie, že tento tam mal nejaké doklady, pretože mu ešte kázal, aby mu na nedal pozor, ale obžalovaný nemal dôvod sa o ne zaujímať a preto nevie, aké to boli doklady. Obžalovaný nevedel uviesť, či E. zmluvy pred podpisom v autosalóne čítal s tým, že načo by to robil, keď si zabezpečil falošné potvrdenia. Na otázku, prečo peniaze neprevzal E., obžalovaný odpovedal, že dohoda bola taká, že bude sprostredkovateľ, pretože E. nevie po slovensky, ale je mu zrejmé, že E. je F. kôň, ktorý dostane podmienku, všetko zvalia na neho, F. bude mať aj peniaze, aj auto, čo sa aj stalo. Obžalovaný tiež tvrdil, že E. mal skúsenosti s leasingovými zmluvami, pretože mu to sám povedal a mal obavy, či tento lízing prejde. Podľa obžalovaného J. V. vie aj po slovensky aj po maďarsky. Tiež uviedol, že F. mu v minulosti požičal peniaze, ale tieto mu vždy vrátil. Obžalovaného E. poznal asi 4 roky. Tiež tvrdil, že nevie nič o tom, že by bol v tejto veci nejakým spôsobom zainteresovaný F. X., ktorý je druhom matky jeho bývalej družky M. E., E. a X. sa však určite poznajú. Skutočnosť, že E. si tlačil doklady u Z. Z., sa dozvedel v roku 2015, keď ho prepustili, stretli sa, tomuto obžalovaný spomínal, že má ešte takéto trestné stíhanie a on mu to vtedy povedal. Osoby X. O. a Q. B. neuvádzal už v prípravnom konaní, hoci uvádzal, že boli pri tom prítomné aj iné osoby, ale ich mená si chcel nechať až na konanie pred súdom, nakoľko mal obavu, že ich výsluchy by mohli byť zmarené.

Obžalovaný V. E. v konaní pred súdom vypovedal, že s obžalovaným F. Z. mal záujem podnikáť, pretože bol taxikárom a Z. mu hovoril, prečo pracuje pre iného, ak by mali spoločné podnikanie, bolo by to výhodnejšie. Tiež hovoril, že má auto, ktoré by sa dalo prelízingovať a z peňazí, ktoré by získali lízingom, by začali podnikáť. Obžalovaný s tým súhlasil, pričom Z. mu povedal, že má známeho v salóne Mercedesu pána Vargu a pokúsi sa s ním vybaviť uvedený lízing. S Z. išli do Mercedesu, kázal mu, aby ho počkal v aute, Z. bol v salóne asi 10 až 15 minút, potom mu povedal, aby išiel dovnútra a podpísal všetky papiere s tým, aby sa ponáhlal, nakoľko on má ešte nejaké vybavovačky. Obžalovaný vošiel do autosalónu, kde bol jeden muž, ktorý si odfočil jeho občiansky preukaz a obžalovaný bez toho, aby si prečítal, podpísal všetky zmluvy okrem jednej, o ktorej sa dozvedel pri vyšetrovaní, že išlo o pracovnú

zmluvu pre firmu, v ktorej nikdy nepracoval. Obžalovaný tvrdil, že podpisované dokumenty si vôbec neprečítal, pretože F. Z. dôveroval. Keď vyšiel zo salónu, Z. mu zobral všetky zmluvy s tým, že si ich ide preštudovať a potom mu ich vráti, čo však neurobil, aj keď sa ho na to stále pýtal a iba sa vyhovárал. Keď obžalovanému prišla výzva z lízingovej spoločnosti na úhradu splátky, volal Z., ktorý sa tváril prekvapene, pretože údajne lízing neschválili. Tvrdil mu, že zavolá V. alebo Q., pretože sa stalo, že pokazila zmluvy. Jedného dňa mu obžalovaný volal, že má chorého syna, ktorého potrebuje zobrať do nemocnice a žiadal ho, aby si požičal auto z požičovne, čo obžalovaný aj urobil, auto si požičal a toto si potom prišiel zobrať Z., ktorý mu slúbil, že mu ho vráti o 1 alebo 2 dni. Keď to Z. neurobil, obžalovaný mu volal, tento sa ale stále vyhovárал. Potom volali z požičovne, kde im povedal, že im auto nevie vrátiť, oni o tom už vedeli, pretože to auto bolo údajne zadržané políciou a bol pri tom aj F. Z. a ešte ďalšia osoba.

Obžalovaný následne na otázky odpovedal, že F. Z. tvrdil, že ten F. je jeho, dohodli sa, že on dostane lízing a tie peniaze použijú na podnikanie. Z. uviesť, či v kúpnej zmluve bolo ako meno predávajúceho F. Z., pretože všetky papiere podpísal bez toho, aby si prečítal. Tiež vypovedal, že v súvislosti s kúpou uvedeného vozidla sa s osobou C. F. nestretol, vtedy ho ani nepoznal, teraz ho pozná a bývajú vo vedľajších vchodoch. Tvrdil, že žiadne doklady v súvislosti s uzavretím lízingovej zmluvy nezabezpečoval, nevedel povedať ani to, či ich zabezpečoval F. Z., nakoľko ten mu len tvrdil, že všetky doklady zabezpečí a keď prišiel podpísať zmluvy, tak už bolo všetko pripravené. Obžalovaný uviedol, že osobu Z. Z. zo Q. podľa mena nepozná, nebol u neho nikdy tlačiť doklady k lízingu, predmetné vozidlo nikdy neprevzal a ani ho nepoužíval, pričom až na polícii sa dozvedel, že leasingová spoločnosť Z. peniaze vyplatila. Obžalovaný tvrdil, že akontáciu nezaplatil a ani nevie, kto ju zaplatil. F. X. pozná, ale tento nebol v tejto veci žiadnym spôsobom zainteresovaný. Tiež uvádzal, že vo vozidle Škoda Fabia, ktoré požičal F. Z., nenechal žiadne doklady týkajúce sa tohto alebo iného lízingu predtým, ako ho F. Z. požičal. Na otázku spoluobžalovaného F. Z., či išiel pre nejaké papiere do penziónu C. F., keď mu volal, že treba ísť do F., obžalovaný uviedol, že nie, tiež nebol prítomný pri fotení vozidla a v autosalóne komunikoval jedine s tým mužom, ktorý si od neho vypýtal občiansky preukaz a spýtal sa ho, či je ochotný podpísať papiere, o ktorých predpokladal, že súvisia s lízingom. Keďže má postihnutú ruku, ten muž v autosalóne obracal papiere a hovoril mu, kde sa má podpísať, dokumenty nezakrýval, ale konkrétne mu ani nehovoril, ktoré listiny podpisuje. Obžalovaný si nepamätal, že by bol informovaný o tom, že mu bol schválený úver. Potvrdil, že už v minulosti mal uzatvorenú zmluvu o úvere alebo lízingovú zmluvu. Tvrdil, že v čase podpisu predmetných dokumentov bol zamestnaný na dohodu, potvrdenie o príjme si nezabezpečoval, pretože F. Z. povedal, že všetko vybaví. V tom čase mal príjem 400,- až 500,- Eur mesačne a lízing chcel platiť zo spoločného podnikania, pričom malo ísť o taxikársku firmu. Potvrdil, že pozná A. Q., pretože sa s ňou stretol V. pred A., kde podpisoval nejaké dokumenty súvisiace s lízingom, aspoň to predpokladal, pretože ani tie si neprečítal, mala sa vtedy vybavovať nejaká vinkulácia na auto, ale pani Q. to vtedy nevybavila. Následne zistil, že to vozidlo má C. F., ale to až po tom, ako mu prišli výzvy na platenie, pričom to auto videl neďaleko, keďže C. F. býva v susedstve. H. F. G. obžalovaný nepoznal, A. Q. videl ešte vtedy, keď bol s F. Z. v Z. a bol tam aj C. F.. Obžalovaný nevedel povedať, čo sa tam dialo, nakoľko F. Z. vystúpil z auta a on v ňom zostal sedieť. Podľa telefonátu F. Z. s A. Q. počas cesty do Z. predpokladal, že tam idú kvôli tomu vozidlu. Podľa obžalovaného na uvedenom aute chodieval F. Z., keď začali riešiť spoločné podnikanie, tak ho už nevidel, lebo mu tvrdil, že dostal pokutu a nemôže šoférovať. Vozidlo v blízkosti svojho bydliska nevidel, C. F. vtedy v Z. poznal iba z videnia.

Q. D.. A. Q. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v uvedenom čase pracovala ako obchodný zástupca spoločnosti V. finančné služby, ich spoločnosť bola oslovená pánom G., ktorý mal autobazár s tým, že má dôjsť k predaju auta F. v predajni nových áut v Z. I.. Boli jej poslané údaje o predávajúcom a kupujúcom a takisto aj údaje o vozidle, spracovala zmluvu, predložila ju na schválenie a po jej schválení ju zanesla na podpis do predajne v Z. I.. Auto pri predaji prítomné nebolo, pričom z ich strany bolo potrebné ho odfotografovať a za týmto účelom mala stretnutie v Z., kde bolo vozidlo odfotografované a skontrolované VIN číslo. Potom nastala nejaká komplikácia ohľadne poistenia, kedy vycestovala za pánom E. do V., ale pre odstup času nevedela povedať, či sa tam podpisovali iba zmluvy týkajúce sa poistenia. Finančné prostriedky z lízingu boli následne zaslané pánovi G.. Svedkyňa tvrdila, že bola prítomná pri podpise zmlúv týkajúcich sa financovania uvedeného vozidla, pričom tam bol prítomný pán G., pán Z., pán E. a ešte predajca vozidiel pán V., pričom obžalovaný Z. bol fyzicky prítomný pri podpise zmlúv. Pre uzatvorenie lízingovej zmluvy bolo potrebné predložiť občiansky preukaz, iný doklad totožnosti a doklad o príjme, ktoré doklady boli predložené, pričom jej boli poslané mailom pánom G. alebo pánom V.. Svedkyňa nevedela povedať či si obžalovaný E. zmluvu pred podpisom prečítal, ale ona každého poučuje, že podpisuje úverovú zmluvu, klientovi vždy povie aj výšku splátok, číslo účtu a podstatné veci im vyznačí. Vo vzťahu k úlohe obžalovaného Z. uviedla, že jej to pripadalo tak, že tľmočil

E., nakoľko sa rozprávali po maďarsky. Nevedela preto povedať, či si obžalovaný E. za tohto stavu vedel prečítať predmetnú zmluvu a porozumieť jej, ale vedel, že si berie auto na splátky ako aj výšku splátok. Mimo toho sa s obžalovanými stretla ešte v V., kde boli prítomní obaja a potom jej ešte obžalovaný Z. priniesol nejaké doklady do I. F.. Spomenula si tiež, že pri tom fotení v Z. bol prítomný vlastník vozidla F., ktorý hovoril, že je podnikateľom a tiež tam boli obaja obžalovaní. Pri tomto stretnutí v Nitre sa s C. F. bližšie o lízingu a úlohe obžalovaného Z. nebavili, ale tento vedel, že auto ide na splátky. S obžalovaným Z. bola v telefonickom kontakte, tento určite na ňu mal kontakt, keďže jej priniesol tie doklady do I. F.. Ich spoločnosť peniaze poslala na podnikateľský účet pána G., ktorý zastupoval predávajúceho, svedkyňa nemala informáciu o existencii dohody o sprostredkovaní kúpy alebo predaja tohto vozidla medzi C. F. a obžalovaným Z., ako ani o vyplatení provízie obžalovanému Z. v tejto veci, pričom taký dôvod ani nepoznala, keďže vystupoval ako kamarát obžalovaného E.. Svedkyňa nevedela uviesť, akým spôsobom bola uhradená akontácia a spracovateľský poplatok. X. svedkyne obžalovaný E. vedel, že uzatvára lízingovú zmluvu a C. F. vedel, že sa predáva jeho vozidlo. Na otázku svedkyňa uviedla, že si spomína, že pri podpisovaní zmluvy alebo v súvislosti s jej dojednávaním muselo dôjsť k nejakej chybe, pretože po tom, ako bola podpísaná zmluva v Z. I., sa podpisovala zmluva V. tak, ako už spomínala, že sa stretla s obžalovaným E., pričom nevedela povedať, či to bolo kvôli poisteniu alebo išlo o chybu vo VIN čísle a nevedela povedať, či sa podpisovala zmluva s rovnakým dátumom alebo s iným. Svedkyňa na otázku, aby vysvetlila svoje tvrdenie, že C. F. vedel o tom, že jeho auto ide na lízing v kontexte s jej odpoveďou na inú otázku, že sa pri stretnutí v Nitre ohľadne podrobností lízingu nebavili, dôvodila tým, že sa fotilo jeho vozidlo. Nevedela však uviesť, či C. F. vedel, že sa jeho vozidlo predáva obžalovanému E.. V takýchto prípadoch vo všeobecnosti nie je podmienkou, aby predávajúci vedel, komu predáva vozidlo, pretože má sprostredkovateľa, ktorého aj informujú o skutočnosti, že bola schválená zmluva. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť, aká bola tejto veci úloha D.. V., ale z predchádzajúcich zmlúv vedela, že pán G. a pán V. spolupracovali, Z. s istotou povedať, či preto, že v salóne v Nových Zámkoch sa v tom čase nemohli takto riešiť jazdené vozidlá, ale takýmto spôsobom tam riešiť viacero vozidiel.

Q. C. F. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovanému Z. a jeho družke požičal peniaze, oni mu nechali vozidlo F. ako zálohu, neskôr za ním prišli, či nechce vozidlo kúpiť, čo aj urobil, doplatil peniaze a auto sa prepísalo na neho. Cena auta bola nakoniec 20.500,- Eur. Následne obžalovaný F. Z. za ním prišiel znovu, že chce to auto späť, že ho chce prelízinguovať, má vedomosť o tom, že sa komunikovalo s lízingovou spoločnosťou, s vozidlom bol aj Mercedes salóne v Z. I., kde sa robila kontrola vozidla a aj fotografie a tiež bol kvôli stretnutiu so zástupkyňou lízingovej spoločnosti aj na benzínovej pumpe v Nitre. Potom za ním prišla polícia, vozidlo mu zaistili, o toto sa súdil na súde v Bratislave, spor vyhral a vozidlo mu bolo vrátené.

Svedok následne na otázky odpovedal, že vozidlo kupoval od družky F. Z., ale potom za ním chodil už len obžalovaný Z.. Až neskôr sa dozvedel že chceli robiť nejakú taxislužbu a až keď vec začala riešiť polícia zistil, že jeho auto mal kúpiť E., s ktorým býva skoro v jednom dome. Svedok tvrdil, že uvedené vozidlo žiadnej osobe za účelom vybavovania lízingu nepožičal, spomenul si však, že jeho auto ešte prvýkrát fotil nejaký muž pred jeho penziónom, potom bol v Z. I. s vozidlom a ešte v Nitre. Keď bol s vozidlom v F. salóne na začiatku, bol tam s ním aj F. Z. a tiež tam bol muž s priezviskom V., ktorý mal na starosti predaj vozidiel, ktorého sa vtedy pýtal aj na iný typ Mercedesu GL, ktorý potom neskôr ako ojazdený aj kúpil. Svedok nevedel uviesť, či ho obžalovaný Z. žiadal o poskytnutie nejakých dokladov od vozidla, ale predpokladal, že áno, nevedel ale, či mu ich dal alebo či ich dal v Z. zástupcovi lízingovej spoločnosti. Pokiaľ tie doklady dal zástupcovi lízingovej spoločnosti, urobil tak za účelom vybavenia lízingu, keďže obžalovaný Z. chcel od neho naspäť kúpiť auto. K stretnutiu v Z. uviedol, že v uvedenom čase mal do Z. cestu a Z. bola výhodnou na stretnutie aj pre zástupkyňu lízingovej spoločnosti, s touto sa stretol na čerpacej stanici, ona si jeho vozidlo odfotila, dal jej zrejme aj doklady od vozidla, prišiel tam aj obžalovaný Z., zdá sa mu, že taxikom a spomína si, že domov potom išiel obžalovaný s ním na jeho vozidle. Svedok nepoznal osobu F. G. a tvrdil, že obžalovaného Z. ani inú osobu nespĺnomocnil na uzavretie kúpnej zmluvy alebo akékoľvek iné právne úkony súvisiace s uvedeným vozidlom, žiadne dokumenty v súvislosti s predajom svojho vozidla nepodpisoval a vlastnícke právo k nemu nepreviedol na F. G. ani na V. E., s ktorým o predaji vozidla nikdy nehovoril. Svedok potvrdil, že chcel prediť svoje vozidlo, ako aj vedel, že bude lízingované. Svedok nevedel povedať, či bol obžalovaný E. prítomný pri jeho rozhovore s D.. V. v F. salóne spolu s obžalovaným Z. ako ani to, či bol prítomný na čerpacej stanici v Z., keďže z toho taxika nikto nevystúpil. Poprel tiež, že by mu obžalovaný Z. dal nejaké peniaze v súvislosti s týmto vozidlom alebo že by dal obžalovanému Z. ďalšie peniaze okrem tých, ktoré už spomínal. Svedok sa k splnomocneniam na č.l. 179 až 178 spisu vyjadril, že sú v jeho priezvisku na nich chyby, podpis na nich nie je jeho podpisom s tým, že sa takýmto spôsobom nepodpisuje a dňa 19.04.2012

na matrike v Z. I. nebol osvedčovať svoj podpis. Pripustil, že by v súvislosti s uvedeným vozidlom poskytol svoj občiansky preukaz alebo údaje z neho zástupkyňi lízingovej spoločnosti. Tiež uviedol, že obžalovanému Z. požičal aj v minulosti peniaze, ale boli to menšie sumy. Predaj vozidla obžalovanému späť považoval za výhodný, pretože tento ho mal kúpiť za 23.000,- Eur.

Súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď tohto svedka za prípravného konania, na ktorú sa opakovane na hlavnom pojednávaní odvolával a kedy vypovedal aj to, že potom, ako na opakované naliehanie obžalovaného Z. súhlasil s tým, že mu vozidlo predá naspäť za sumu 23.000,- Eur, tento od neho opakovane žiadal, aby mu vozidlo požičal s tým, že ho chce zobrať znalcovi na jeho ohodnotenie alebo k zástupcovi lízingovej spoločnosti, ale svedok s tým nesúhlasil a vozidlo mu nikdy nezapožičal. Potvrdil vtedy, že raz za ním obžalovaný Z. prišiel aj s nejakým mužom, ktorého mu predstavil ako pracovníka lízingovej spoločnosti s tým, že chceli vozidlo nafotiť za účelom spracovania lízingovej zmluvy. Obžalovaný Z. ho oslovil, či by nemohol prísť na parkovisko autosalónu F. do Z. I., kde vraj má nejakého známeho, u ktorého si vybavuje lízingovú zmluvu. Svedok na uvedené parkovisko išiel, čakal ho tam obžalovaný Z. s nejakým mužom, ktorý mal byť zamestnancom alebo predajcom v tomto autosalóne, volá sa V., tento si vozidlo prezeral, nafotil si ho, pričom svedok sa s ním vôbec nerozprával a v priestoroch predajne vôbec neboli. Následne mu obžalovaný Z. telefonoval, že mu lízing nevyšiel, ale zohnal nejakú známu pracovníčku lízingovej spoločnosti, ktorá mu prisľúbila lízing, ale je potrebné vozidlo znovu pozrieť. Svedok sa v tom čase nachádzal v Z. kvôli vybavovaniu obchodných záležitostí, obžalovaný Z. ju za ním poslal, pričom sa stretli na benzínke a uvedená žena, ktorá sa volala Q., si vozidlo nafotila a chcela k nahliadnutiu doklad o STK. Vtedy prišiel na uvedenú benzínku aj obžalovaný Z. na taxíku a svedok sa až následne dozvedel, že ho doviezol V. E.. Pracovníčka lízingovej spoločnosti vozidlo fotografovala a obžalovaný Z. taxík poslal preč a svedka požiadal, aby ho zobral do V.. Po ceste do V. svedka presviedčal, že cez uvedenú lízingovú spoločnosť sa mu to už určite podarí vybaviť, nehovoril o tom, či lízing vybavuje na svoje meno alebo na meno inej osoby, ale svedok bol v domnení, že to vybavuje na seba. Následne mu obžalovaný ešte volal, že nebol schválený lízing a že zháňa ďalej nejakú lízingovú spoločnosť. Následne niekedy v letných mesiacoch okolo jeho vozidla pred miestom jeho bydliska chodili dvaja cudzí muži a mestskí policajti, títo povedali, že vozidlo patrí nejakej lízingovke. Potom sa dozvedel, že mal predať toto svoje vozidlo V. E., ktorý ho mal kúpiť cez lízingovú spoločnosť V. finančné služby za sumu XX.XXX,- Eur. Svedok opakoval, že toto vozidlo vtedy nikomu nepredal, nikoho nespnomocnil na jeho predaj, s nikým nikdy nepodpisoval žiadny dokument o tom, že by mal previesť vlastnícke právo na inú osobu v budúcnosti, vozidlo nikdy neodovzdal V. E., ani nepodpisoval žiadne písomné doklady o odovzdaní a prevzatí uvedeného vozidla. K podpisu na kúpnej zmluve z 12.04.2012 uviedol, že nie je jeho podpisom, obsah tejto zmluvy videl po prvýkrát pri svojom výsluchu na polícii, tam uvedenú sumu 11.200,- Eur nikdy neprevzal, v tom čase sa osobne s obžalovaným E. ani nepoznal, nepozná osobu F. G. a číslo bankového účtu, uvedeného na tejto zmluve, nie je jeho účtom. Rovnako aj k podpisu na čestnom prehlásení, predloženom k schváleniu úveru od spoločnosti V. finančné služby uviedol, že nie je jeho podpisom, pripustil však, že fotokópie dokladov, a to osvedčenia odborného posudku o kontrole originality vozidla a technického preukazu k vozidlu, poskytol obžalovanému Z.ovi na účel vybavenia lízingu, ale nevedel povedať, kto ich predložil spoločnosti V. finančné služby na schválenie.

Svedok k prečítanej zápisnici z prípravného konania uviedol, že udalosti sa stali tak, ako vypovedal na polícii s tým, že pre odstup času sa už na detaily nepamätá.

Svedok D. J. V. vo svojej výpovedi uviedol, že bol predajcom jazdených vozidiel v salóne F. v Z. I., kam obžalovaný Z. chodil servisovať uvedené vozidlo, toto chcel predať, vymeniť a nakoniec prišiel s tým, že by ho chcel prefinancovať. Svedok ho upozornil na to, že ak by ho prefinancoval cez F. lízing, musel by zaplatiť províziu za sprostredkovanie a preto mu ponúkol možnosť vozidlo prefinancovať cez inú spoločnosť, v ktorej oblasti spolupracovali s pánom G.. Obžalovaný Z. priniesol podklady k uzavretiu lízingovej zmluvy, táto bola aj uzavretá a peniaze boli vyplatené obžalovanému v hotovosti. Svedok si pre odstup času na detaily nepamätal.

Svedok následne na otázky odpovedal, že obžalovaného poznal iba na základe toho, že k nim chodil do servisu. Vozidlo malo byť jeho vozidlom, potom hovoril, že toto prepísal na kamaráta, ktorý ale nefiguruje v technickom preukaze, ale v skutočnosti je vlastníkom vozidla naďalej, pričom vtedy bol evidovaný ako vlastníak alebo držiteľ vozidla C. F.. Obžalovaný však priniesol splnomocnenie na všetky potrebné úkony. Svedok nepoznal obžalovaného E., F. G. označil za sprostredkovateľa lízingu, ktorý to vozidlo kúpil a následne fakturoval lízingovej spoločnosti. Doklady potrebné k takejto transakcii priniesol obžalovaný Z., svedok ich preposlal G., neštudoval ich pritom. Následne G. kontaktoval lízingovú spoločnosť, lízing bol schválený, podpísali sa zmluvy, na okolnosti podpisu ktorých si však už spomenúť nevedel. K vyplateniu kúpnej ceny došlo tak, že G. dal peniaze svedkovi a on ich potom odovzdal obžalovanému Z.ovi. Svedok

potvrdil, že za sprostredkovanie tohto obchodu mu bola F. G. vyplatená provízia, výdavkový doklad, potvrdzujúci odovzdanie kúpnej ceny obžalovanému Z.ovi nevystavoval, nakoľko ho vystavil F. G., v tejto súvislosti splnomocnenie alebo iný právny titul, na základe, ktorého bol oprávnený odovzdávať peniaze, svedok k dispozícii nemal. Svedok poprel, že by si z čiastky, ktorú odovzdával obžalovanému Z.ovi, nechal nejaké peniaze a tvrdil, že C. F. nevedel o tom, že jeho vozidlo bude takýmto spôsobom predané alebo lízingované, s C. F. o tejto transakcii nekomunikoval. Pre účely lízingu vozidlo fotografoval a tvrdil, že vozidlo na tento úkon pristavil obžalovaný Z.. Svedok poprel, že by ho obžalovaný Z. niekedy zoznámil s C. F. a nepamätal sa, či od neho chcel niekedy C. F. kúpiť F. GL, či videl obžalovaného Z. a s C. F. a V. E. niekedy na parkovisku pre F. salónom, či boli títo prítomní pri lízingu, ako ani to, či bol prítomný pri uzatváraní zmlúv ohľadne tohto vozidla. Skutočnosť, že C. F. nevedel o tom, že jeho vozidlo bude lízingované, sa dozvedel až následne, keď sa s ním potom stretol a tento mu hovoril, že mu chce zobrať vozidlo.

Súd prečítal výpoveď tohto svedka z prípravného konania kedy povedal aj to, že obžalovaný Z. úmyselne prelízinguovať uvedené vozidlo odôvodňoval tým, že potrebuje peniaze na rozbehnutie nejakého nového podnikania. Svedok tiež vtedy uvádzal, že ako dlžník voči lízingovej spoločnosti nemal byť F. Z., ale iná osoba. Podklady potrebné na schválenie lízingovej zmluvy mu priniesol obžalovaný Z., pričom svedok vtedy uvádzal, že išlo o pracovnú zmluvu V. E., fotokópiu občianskeho a vodičského preukazu, fotokópiu technického preukazu a tiež mu predložil splnomocnenie, ktorým C. F. ako vlastník vozidla splnomocnil obžalovaného Z. a na predaj, prepis a prevzatie peňazí za uvedené motorové vozidlo. Svedok vtedy uvádzal, že splnomocnenie, resp. podpis na ňom, bol riadne overený na matrike. Doklady však podrobne neštudoval, iba ich posunul F. G., ktorý na základe uvedeného splnomocnenia kúpil toto vozidlo od C. F., ktorý na to splnomocnil obžalovaného Z. a následne vozidlo predal lízingovej spoločnosti V. finančné služby Slovensko, ktorá ho predala V. E. prostredníctvom lízingu - úveru vo výške 16.800,- Eur. O tom, že lízing bol schválený, ho informoval F. G. s tým, že má dohodnúť s obžalovaným Z. o stretnutie na podpísanie zmlúv, ktoré sa týkali lízingu. Toto dohodol, G. mu priniesol potrebné podklady, prišla aj A. Q. za lízingovú spoločnosť v tomto regióne a následne aj obžalovaný Z. spoločne s V. E.. Pri podpise dokladov tam bol prítomný obžalovaný Z., G., Q., V. E., ktorý doklady podpisoval a svedok. Svedok vtedy uviedol, že obžalovaný E. sa veľmi o obsah samotných dokladov nezaujímal, neprečítal si ich a on alebo obžalovaný Z. si prevzal jeden z výtlačkov originálnych dokladov, ktoré vtedy podpísal. Niekolko dní na to ho kontaktoval F. G., že donesie peniaze, pretože dohoda bola taká, že obžalovaný Z. prevezme zvyšnú časť kúpnej ceny vo výške 16.800,- Eur v hotovosti. Kontaktoval preto obžalovaného Z. a, ktorý prišiel sám, tomuto v hotovosti v salóne odovzdal sumu 16.800,- Eur, pričom tento prevzatie uvedenej sumy potvrdil svojim podpisom na príjmovom pokladničnom doklade, ktorý svedok následne odovzdal F. G.. K predloženým dokladom k schváleniu úveru svedok uviedol, že pravdepodobne všetky tieto doklady mu predložil obžalovaný Z., ale nevedel povedať, kto ich zabezpečoval.

Svedok sa k prečítanej výpovedi vyjadril tak, že na polícii vypovedal pravdu a udalosti si vtedy lepšie pamätal, keďže bol vypočúvaný rok po celej transakcii.

Svedok F. G. vypovedal pred súdom, že v minulosti mal autobazár, uzatváral množstvo lízingových zmlúv a na podrobnosti si preto už nepamätá. Spolupracoval však so salónom F. v Z. I., ktorý mu dohadzoval lízingové zmluvy. Aj v tomto prípade bol oslovený D.. V., ktorý mu preposlal všetky potrebné dokumenty na uzavretie lízingovej zmluvy cez mail, on tieto dokumenty poslal lízingovej spoločnosti na vyjadrenie, pričom lízing bol schválený. Následne došlo k uzavretiu zmlúv v salóne F. v Z. I., kde bola prítomná aj zástupkyňa lízingovej spoločnosti, svedok, tiež D.. V. a žiadateľ o lízing. Svedok vedel o tom, že tie dokumenty sa museli podpísať ešte raz, pretože tam došlo k nejakej chybe, ale potom už prítomný nebol. Lízingová spoločnosť mu poslala peniaze na účet a on túto sumu v hotovosti odovzdal D.. V. a poveril ho, aby odovzdal predávajúcemu alebo ním splnomocnenej osobe. D.. V. mu potom potvrdil odovzdanie peňazí, podpísal sa výdavkový doklad a bolo predložené splnomocnenie, pričom doklady k lízingu predložil už na polícii. Svedok sa s obžalovaným Z. stretol prvýkrát pri podpise uvedených zmlúv v salóne F. v Z. Zámkoch, zástupcom lízingovej spoločnosti v tomto prípade bola pani Q.. Svedok tvrdil, že doklady k lízingu, ktoré mu preposlal D.. V., neskúmal. Po nahliadnutí splnomocnenia na č. I. 178 spisu potvrdil, že túto listinu spracoval on, nakoľko má takýto vzor, údaje k plnomocnenstvu mal od D.. V., ktorému potom plnú moc poslal pre prípad, že by sa s predávajúcim nestretol a ten ho dal podpísať predávajúcemu. Svedok uviedol, že C. F. pred týmto obchodom nepoznal, v súvislosti s týmto obchodom s ním neprišiel do priameho ani telefonického kontaktu, to, komu konkrétne boli odovzdané peniaze z kúpnej ceny vozidla, nevedel, pretože tie odovzdal D.. V.. Q. uviedol, že obžalovaného E. nepozná. Svedok sa tiež vyjadroval k výdavkovému dokladu na č. I. 186 spisu, ku ktorému uviedol, že údaje o plnomocnenstve z 10.04.2012 pre F. Z. a do dokladu dopísal on na základe toho, čo mu bolo

poslané, pričom pripravuje podklady dopredu a keďže v tomto prípade boli dve úverové zmluvy, môže byť, že tam zostal skorší dátum a tiež môže ísť aj o preklep. Vysvetľoval, že suma 28.000,- Eur je na výdavkovom doklade uvedená iba pre potreby účtovníctva, on zodpovedal len za úverovanú čiastku, ktorú odovzdal D.. V. vo výške, vyplývajúcej z lízingovej zmluvy.

Svedkyňa A. C. (rod. F.) - zamestnankyňa matriky na F. úrade v Z. I., sa vo svojej výpovedi vyjadrovala k splnomocneniu na č.l. 242 spisu s tým, že podpis na ňom neosvedčovala, nakoľko pri osvedčovacej doložke nie je jej podpis. Samotnú pečiatku osvedčovacej doložky a pečiatky mesta Z. I. označila za nimi používané s tým však, že osvedčovacie doložky vyplňajú písaným písmom a nie paličkovým a dátum vyznačujú dátumovkou a nie ručným písmom. Tiež poukazovala na to, že pri vyplnení poradového čísla osvedčenia nepíšu rok, ale len poradové číslo a pokiaľ ide o označenie preukazu, ktorým bola preukázaná totožnosť osoby, pokiaľ je tento občianskym preukazom, tak za slovo „preukazom:“ píšu značku OP a samotné číslo doklady píšu až do kolónky za písmeno „č“, pričom takýmto spôsobom vyplňali osvedčovacie doložky aj v roku 2012 a v podstate ich vyplňajú stále rovnako a aj pokiaľ ide o razítka, ktoré zásadne nemenia. K tomu, či uvedeného dňa pod uvedeným číslom bol overený podpis osoby, uvedenej v osvedčovacej doložke, by sa svedkyňa vedela vyjadriť len na základe osvedčovacej knihy, ale už na základe tých nezrovnalostí, ktoré uviedla, vyjadrila názor, že nie. Svedkyňa nevedela uviesť, komu patrí podpis pri osvedčovacej doložke s tým, že u nich na matrike sa takto nikto nepodpisuje. Svedkyňa sa bez osvedčovacej knihy nevedela vyjadriť, či v uvedený deň bol osvedčovaný podpis osoby C. F..

Súd na návrh prokurátora prečítal zápisnicu o výsluchu svedkyne z prípravného konania postupom podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku, kedy uviedla aj to, že podpis osoby C. F. nebol na matrike v Z. I. overovaný, nakoľko pod číslom 785 je v overovacej knihe osvedčený úplne iný podpis a s určitosťou uviedla, že podpis na tomto splnomocnení nebol overený na matrike ani pod iným číslom.

Svedkyňa sa k prečítanej výpovedi vyjadrila tak, že na polícii vypovedala pravdu, keďže zrejme mala k dispozícii aj overovaciu knihu a vedela uvedené údaje porovnať.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul aj svedkyňu F. F., ktorá uviedla, že v roku XXXX prevádzkovala požičovňu vozidiel, a požičiavala aj vozidlo značky Škoda Fabia bielej farby evidenčného čísla Z Na základe predloženej nájomnej zmluvy uviedla, že predmetné vozidlo bolo požičané osobe V. E., pričom vylúčila, že by vozidlo mohlo byť požičané niekomu inému, než uvedenému v nájomnej zmluve, a to preto, že nájomca musel predložiť občiansky a vodičský preukaz, na základe čoho sa vyplňali údaje do zmluvy. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť, z akého dôvodu došlo k predĺženiu doby nájmu a odkazovala na svoju výpoveď na polícii, a to aj ohľadne spôsobu ukončenia nájmu a toho, či bolo vozidlo riadne vrátené. Súd preto vyhovel návrhu prokurátora a prečítal výpoveď tejto svedkyne z prípravného konania, kedy uviedla aj to, že v súvislosti s uvedeným vozidlom bola kontaktovaná preto, že toto bolo zaistené políciou, nakoľko sa s ním kradlo. Nevedela povedať, kto vozidlo vtedy riadil alebo komu bolo zaistené, ale s určitosťou uviedla, že nešlo o osobu V. E. a vozidlo jej bolo následne vrátené. V tomto vozidle nemala žiadne svoje osobné veci. Uviedla tiež, že vozidlo v jej mene požičiaval zamestnanec C. Z., nájomca V. E. ju neupovedomil o tom, že by vozidlo požičal tretej osobe, pričom na toto ani nebol oprávnený v zmysle nájomnej zmluvy.

Svedkyňa potvrdila pravdivosť svojich vyjadrení vo výpovedi v prípravnom konaní s tým, že si udalosti lepšie pamätala.

Súd na návrh obžalovaného vypočul aj svedka Z. Z.a (príbuzného obžalovaného Z.a), ktorý uviedol, že obžalovaného E. pozná ako bývalého taxikára, ktorý ho zvykol voziť na diskotéky a s ktorým mal kamarátsky vzťah, pričom tento k nim chodil pomerne často a to aj dovnútra ich domácnosti, čo bolo v rokoch 2014 alebo 2015. Tvrdil, že obžalovaný E. sa ho raz spýtal, či má počítač a či by si na ňom nemohol urobiť nejaké papiere, čo mu svedok umožnil a tiež sa ho pýtal, načo potrebuje počítač a E. mu povedal, že potrebuje urobiť nejaké papiere na F., pričom toto sa stalo raz, keď ho doniesol domov z diskotéky a malo ísť o ten strieborný Mercedes ktorý mala M.. E. mu vtedy hovoril len toľko, že chce to vozidlo kúpiť, obžalovaného Z.a v tejto súvislosti nespomínal. S obžalovaným E. sa vtedy rozprával po maďarsky, pretože ten nevedel dobre po slovensky. Tvrdil že v rokoch 2014 a 2015 býval na adrese Q., L. mlynská číslo XXX/XX, pričom E. mohlo byť u nich na tejto adrese aj skôr, aj v roku 2012, aj v roku 2013, kedy tiež býval na tejto adrese. Podľa vyjadrenia svedka v B. bývajú len možno posledných 8 rokov.

Svedkyňa M. E. vzhľadom na svoj druhovský pomer s obžalovaným Z.om využila svoje právo odoprieť vypovedať na hlavnom pojednávaní a súd preto podľa § 263 odsek 4 Trestného poriadku prečítal

zápisnicu o jej výsluchu z prípravného konania, kedy vypovedala, že v minulosti bola vlastníčkou motorového vozidla Mercedes Benz EČ: Z ktoré založila C. F. zo V., pretože potrebovala požičať peniaze, obdobie nevedela špecifikovať. Uviedla, že písomnú zmluvu s ním nepodpisovala a nevedela uviesť ani sumu požičaných peňazí. Keďže peniaze nevedela vrátiť, tak toto vozidlo C. F. následne prepísal na seba. Tvrdila, že F. Z. a pozná, majiteľom vozidla však bola ona a nepamätala si, či ho aj on užíval. V. E. poznala iba ako taxikára zo V. a nevedela nič o tom, že by toto vozidlo bolo predmetom nejakého lízingu. Osoby F. G. a A. Q. svedkyňa podľa vlastného vyjadrenia nepozná, D. V. poznala iba ako zamestnanca F. v Z. I..

Svedok F. X. (v blízkom pomere k družke obžalovaného Z. a a obžalovanému samotnému) na hlavnom pojednávaní vypovedal, že jedného dňa, ktorý nevedel bližšie špecifikovať ani rokom, prišiel zo V. do Z. zámkov, pretože zvykne chodiť pozeráť vozidlá po salónoch. V salóne F. v Z. I. videl V. E. a tiež tam bol aj C. F., títo sa o voľáčom rozprávali a potom ho E. oslovil, či nepôjde vložiť peniaze na účet, dal mu peniaze 500,- alebo 600,- Eur a číslo účtu, na ktoré mal peniaze vložiť a to aj urobil a peniaze vložil v Slovenskej sporiteľni v Z. I.. Uviedol, že vlastníkom vozidla F. bola vtedy jeho nevlastná dcéra M. E., nevedel však uviesť, kto ho vtedy používal, ale zdalo sa mu, že aj E. alebo C. F., dcéra mu vtedy povedala iba to, že to auto už nechce, pričom obžalovaný Z. ho podľa neho nepoužíval. Tiež uviedol, že C. F. pozná od detstva, tento najskôr vybláznil jeho dcéru, ktorá bola vlastníčkou toho auta, potom jej dal zaň smiešnu sumu peňazí a nakoniec to auto aj prelízinguovali. L. mu povedala iba toľko, že F. jej dal peniaze, ona nič nepodpisovala a napriek tomu to auto prepísal na seba a potom ešte ďalej. Tvrdil, že E. a F. chceli to auto kúpiť, ale F. Z. nie. Tiež uvádzal, že nemá vedomosť o tom, že by F. požičal obžalovanému Z.ovi nejaké peniaze ako aj to, že nepozná D. V..

Svedok však v prípravnom konaní vypovedal rozdielne. Uvádzal vtedy, že predmetné vozidlo zn. Mercedes síce mala pred časom vo vlastníctve dcéra jeho družky M. E., ale táto nemá ani vodičský preukaz, na aute ani nechodila a užíval ho a reálne i vlastnil F. Z. a na jeho nevlastnú dcéru bolo vedené iba papierovo. Potvrdil vtedy, že ho E. oslovil s tým, že s F. Z. om vybavujú nejaký lízing na toto vozidlo, pričom svedok nevedel, na koho bolo vtedy vozidlo napísané, mal však vedomosť o tom, že toto vozidlo od F. Z. a, resp. od M. odkúpil C. F., ktorého videl na aute chodiť a používať ho a ktorý mu aj sám povedal, že F. Z. hovi požičal nejaké peniaze a on mu dal do zálohy to auto. Vypovedal vtedy tiež, že sa s E. náhodne stretol v Z. zámkoch v autosalóne F., videl tam E. rozprávať sa s pánom V., ktorý v salóne pracuje. E. mu vtedy povedal, že kupuje auto na lízing a poprosil ho, aby vložil peniaze na pobočke Q. sporiteľne v Z. Zámkoch na akontáciu vozidla. Svedok s tým súhlasil, obžalovaný E. mu dal na papieriku napísané číslo účtu a hotovosť 600,- Eur, svedok išiel do pobočky uvedenej banky a peniaze vložil na číslo účtu, ktoré mu napísal.

Svedok k prečítanej tejto jeho výpovedi z prípravného konania uviedol, že určite nevypovedal, že vozidlo reálne vlastnil a užíval obžalovaný Z., tiež nevypovedal, že mu obžalovaný E. povedal, že s obžalovaným Z. om vybavujú nejaký lízing, nepovedal ani to, že C. F. požičal obžalovanému Z.ovi peniaze a preto mu tento založil predmetné auto.

Na ďalšie otázky potom svedok odpovedal, že pritom, ako mu obžalovaný E. odovzdal peniaze, bol prítomný F. a ešte dvaja ľudia, po vložení peňazí sa vrátil do salónu a doklad odovzdal E..

Za podmienok podľa § 263 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku súd prečítal zápisnicu o výsluchu svedkyne F. A. Z. (splnomocnenej zástupkyne poškodenej spoločnosti VW G. služby Q. s.r.o. B.) z prípravného konania, kedy vypovedala, že V. E. uzatvoril s ich spoločnosťou prostredníctvom N&K-J. s.r.o. E. - Trubín dňa 12.04.2012 zmluvu o Autokredite č. 769006, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na zakúpenie osobného motorového vozidla Mercedes benz CLS320, pričom za ich obchodného zástupcu zmluvu podpisovala Ing. A. Q.. V ten istý čas a tými istými osobami bola podpísaná aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a protokol o odovzdaní vozidla. Podľa svedkyne išlo o prípad, že V. E. bol vlastníkom vozidla a ich spoločnosť mu prefinancovala vozidlo na základe zmluvy o autokredite, pričom na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva sa ich spoločnosť stala vlastníkom vozidla a E. jeho držiteľom. Kúpna cena bola 28.000,- Eur, pričom Lencsés pri podpise zmluvy uhradil časť kúpnej ceny 11.200,- Eur a ich spoločnosť následne uhradila prevodom na účet F. G. - Darest sumu vo výške 16.800,- Eur. Spracovateľský poplatok vo výške 252,- Eur a prvá splátka boli uhradené ich spoločnosti vo výške 677,- Eur dňa 13.04.2012, pričom pri výpise z ich účtu je pri tomto vklade uvedené meno F. X.. Uzatvoreniu zmluvy predchádzala žiadosť o poskytnutie úveru s tým istým dátumom, ako uzatvorenie samotnej zmluvy, t.j. dňa 12.04.2012, ku ktorej žiadateľ predložil pracovnú zmluvu, občiansky a vodičský preukaz, čestné prehlásenie o pôvode vozidla, technický preukaz a kontrolu originality. V. E. však okrem prvej splátky ďalšie splátky neuhrádzal, na upomienky nereagoval, preto spoločnosť

pristúpila dňa 19.07.2012 k predčasnému splateniu úveru a k uplatneniu si zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, boli podniknuté kroky k zadržaniu vozidla prostredníctvom spoločnosti H. - E. s.r.o. B., ktorej pracovníkom sa podarilo osobne spojiť s V. E., ktorý im uviedol, že nie je majiteľom ani nájomcom žiadneho vozidla F., že ho mal podviesť F. Z. spoločne s C. F., ktorý mal vozidlo užívať a byť aj majiteľom vozidla a o ktorom E. tvrdil, že ho nepozná a neskôr bolo zistené, že bývajú v jednej bytovke s vchodmi vedľa seba. Vozidlo bolo dňa 30.07.2012 nájdené na U. ulici, kde bolo zaistené. Q. tiež vypovedala, že ich spoločnosti prišla najskôr ako prvá zmluva, kde bolo nesprávne uvedené V. číslo vozidla, z ktorého dôvodu žiadali o opravu. Svedkyňa pohľadávku poškodenej spoločnosti vyčíslila na sumu 17.355,50 Eur, tvorenú dlhom na splátkach ku dňu predčasnej splatnosti vo výške 1.275,- Eur, nesplatenou časťou istiny vo výške 15.851,- Eur a 229,- Eur ako nákladov na vymáhanie spoločnosťou H. - E. s.r.o.

Skutočnosti, uvádzané splnomocnencom poškodenej spoločnosti vyplývajú aj z touto predložených listinných dôkazov, viažucich sa na uzatvorenie predmetnej zmluvy o úvere a proces jej predchádzajúci, a to nielen zo zmluvy č. 769006 o T. z XX.XX.XXXX a dokladov k nej súvisiacich, ale aj zo zmluvy s pôvodne uvedeným chybným VIN číslom vozidla, tiež zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, dokladov, preukazujúcich úhradu jednotlivých svedkyňou uvádzaných položiek, ako aj úhradu úveru touto spoločnosťou, zo záverečnej správy spoločnosti Over - E. s.r.o. a tiež aj z dokladov, tvoriacich podklady k žiadosti V. E. o poskytnutie úveru.

Z dokladov, tvoriacich podklady k žiadosti obžalovaného V. E. o poskytnutie úveru vyplýva, že touto bola aj pracovná zmluva, majúca preukazovať jeho pracovný pomer so zamestnávateľom - spoločnosťou ADZ Q. EU s.r.o. U. od 01.08.2011.

Z kúpnej zmluvy, predloženej k žiadosti obžalovaného E. k žiadosti o úver, súd zistil, že táto mala byť uzatvorená dňa 12.04.2012 medzi predávajúcim C. F., zastúpeným F. G. - L. O. Q. a kupujúcim V. E. , pričom predmetom prevodu malo byť osobné motorové vozidlo F. B. C EČ: Z striebornej metalízy za kúpnu cenu 28.000,- Eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 11.200,- Eur je splatná v deň podpisu zmluvy a časť vo výške 16.800,- Eur prostredníctvom úveru od spoločnosti VW G. služby Q. s.r.o. v deň prevzatia predmetu kúpy kupujúcim.

Z listiny „Plná moc“ na č.l. 243 súd zistil, že touto mala osoba C. „F.“ , v zastúpení F. Z.a splnomocniť F. G. - L. O. Q. na zastupovanie a vykonávanie všetkých úkonov súvisiacich s predajom motorového vozidla F. B. C. XXX EČ:Z aby podpísal za neho kúpnu zmluvu a prevzal dohodnutú finančnú hotovosť od kupujúceho, pričom dohodnutá kúpna cena za vozidlo je 28.000,- SK. Na listine sa nachádza ako dátum udelenia plnej moci v Galante deň 08.04.2012 a sú na nej podpisy, a to za splnomocniteľa šifra „F.“ a za splnomocnenca nečitateľná šifra.

Z listiny na č.l. 242 spisu súd zistil, že jej obsahom je splnomocnenie splnomocniteľa C. „F.“ pre splnomocnenca F. Z.a s tým, aby ho tento zastupoval v plnom rozsahu a vykonával všetky právne úkony súvisiace s predajom vozidla F. Benz CLS, s VIN n s M. NZ XXXEB, podpísal za neho kúpnu predajnú zmluvu a prebral hotovosť za predaj vozidla. Listina mala byť podľa svojho obsahu byť podpísaná v Z. I. dňa 19.04.2012 a nachádza sa na nej podpis za splnomocniteľa - „F.“ a tiež aj osvedčovací doložka Mesta Nové Zámky, podľa ktorej mal byť podpis C. „F.“ osvedčený dňa 19.04.2012 pod por. číslom 785/2012 a na základe overenia totožnosti podľa preukazu „EB“ č. „796231“.

Z výdavkového pokladničného dokladu (č.l. 244) súd zistil, že tento bol vystavený F. G. - Darest Šaľa dňa 27.04.2012 v prospech C. F. na sumu 28.000,- Eur a je na ňom ručne dopísaný údaj o tom, že „na základe splnomocnenia zo dňa 10.04.2012 podpisuje F. Z. č. XXX/XX Q. d.n. XX.X.XXXX“.

Z listinných dôkazov súd zistil, že predmetné osobné motorové vozidlo Mercedes Benz CLS bolo dňa 31.07.2012 zaistené políciou u C. F. a následne bolo tomuto vrátené potom, čo Okresný súd Bratislava III rozsudkom sp.zn. 19C/53/2013 z 19.11.2013, právoplatným dňa 12.12.2013 rozhodol, že toto je výlučným vlastníctvom C. F. z dôvodov v ňom uvedených (č.l. 233-236).

Z oznámenia Mesta Nové Zámky a predloženej kópie časti jeho osvedčovacej knihy (č.l. 263 - 266) mal súd preukázané, že mesto Nové Zámky dňa 19.04.2012 neosvedčovalo podpis osoby C. F. s tým, že pod poradovým číslo 785/2012 je osvedčený podpis inej osoby.

Z listinných dôkazov na č.l. 269 až 337 súd zistil, že v trestnej veci, vedenej na Odbore kriminálnej polície , 2. oddelenia všeobecnej kriminality Piešťany OR PZ Trnava pod sp.zn. ČVS:ORP-891/2-OVK-TT-2012, boli podľa § 92 Trestného poriadku prevzaté veci, ktoré boli zaistené dňa 05.06.2012 o 19.15. hod. pri prehliadke iných priestorov - osobného motorového vozidla Škoda G. EČ: Z u osoby - F. Z. a X. O. vo veci prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona (vedenej na OO PZ Piešťany pod sp.zn. ČVS:ORP-1519/PN-TT-2012), a to nielen fotokópia občianskeho preukazu V. E. (na rubovej časti listiny s uvedením ručným písmom zapísaných údajov týkajúcich sa spoločnosti T. Q. EU s.r.o., vrátane telefónneho čísla a údaju rozvedený, 1 dieťa, 50Eur/mes.), fotokópie časti II osvedčenia o evidencii motorového vozidla Mercedes B. EČ:Z originálu kúpnej zmluvy ohľadne tohto vozidla z 12.04.2012, originálu Zmluvy o autokredite č. XXXXXX, zmluvy o zabezpečovacom prevode práva s týmto číslom, originál poisťovnej zmluvy k tomu o vozidlu ako aj originály dokladov o úhrade poplatku za overenie vozidla v sume 60,- M. V. E., potvrdenia o hotovostnom vklade sumy 677,- Eur dňa XX.XX.XXXX F. X. v Q. sporiteľni a iných originálov dokladov k predmetnej zmluve o autokredite, ale aj kópie dokladov k iným motorovým vozidlám, nevyplnený formulár splnomocnenia, nevyplnený formulár pracovnej zmluvy opatrený iba pečiatkou spoločnosti F. K. s.r.o., ďalej tiež pracovné zmluvy osoby D. Q. s dvomi rôznymi zamestnávateľmi, vrátane spoločnosti ADZ Q. Eu s.r.o. U. , výplatné pásky tejto osoby a osoby Ondro Gustav, ako aj kópia občianskeho preukazu tejto osoby a tiež aj osoby Ondro Gustav.

Osobné motorové vozidlo Škoda G. EČ:Z v ktorom boli osobám F. Z.h a X. O. uvedené doklady zaistené, je vlastníctvom F. F., ktorá na základe nájomnej zmluvy z 31.05.2012 toto prenajala obžalovanému V. E. do 01.06.2012 a ktorá doba nájmu bola predĺžená do 07.06.2012.

Z evidenčnej karty vozidla F. B. EČ:Z súd zistil, že jeho držiteľkou bola od 13.03.2011 do 14.03.2012 M. E. a od 14.03.2012 je týmto a jeho vlastníkom C. F..

Zo spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011 súd zistil, že rozsudkom z 21.12.2011, právoplatným dňa 21.12.2011 (a ktorý je súčasťou popisu skutku v obžalobe) bol Mário Z. uznaný vinným z trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 k § 234 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 k § 238 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody 4 roky so zaradením na výkon trestu do I. NVS a tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 rokov za súčasného zrušenia výrokov o treste rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/143/2008 a trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/67/2009.

Súd na základe vyššie opísaného dokazovania, vykonaného na hlavnom pojednávaní k účasti obžalovaného F. Z.a na žalovanom skutku a po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomných súvislostiach a v zmysle zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania dospel k záveru, že obžaloba bola aj na obžalovaného F. Z.a podaná dôvodne a tento sa dopustil účasti v trestnom čine obžalovaného V. E. tak, ako mu kládla za vinu obžaloba.

Napriek tomu, že obžalovaný F. Z. spáchanie žalovaného skutku popieral a bránil sa tým, že v predmetnej veci vystupoval iba ako sprostredkovateľ a žiadne nepravdivé doklady obžalovanému V. E. k úveru nezadovážoval, označujúc za páchatel'ov skutku iné osoby, súd jeho obranu vyhodnotil ako nevierohodnú, účelovú, zjavne motivovanú snahou obžalovaného vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, a to nielen preto, že táto je v rozpore s inými dôkazmi, ale aj pre jej samotnú obsahovú rozpornosť.

Obranu obžalovaného F. Z.a mal súd za vyvrátenú predovšetkým plne ho usvedčujúcou výpoveďou spoluobžalovaného V. E., ktorý okrem toho, že v plnom rozsahu uznal svoju vinu, podrobne opísal aj aktivitu obžalovaného F. Z.a, pričom tohto označil za iniciátora celého skutku s tým, že to bol práve obžalovaný F. Z., ktorý mu navrhol spoločné podnikanie a za týmto účelom prefinancovaním predmetného vozidla, o ktorom mu tvrdil, že je jeho vozidlom, prostredníctvom úveru získanie finančných prostriedkov na základe dokladov, ktoré nezodpovedali skutočnosti a ktoré zadovážil práve obžalovaný F. Z. a ktorý sa aktívne podieľal na takmer všetkých úkonoch, ktoré boli k získaniu úveru obžalovaným E. potrebné. Obžalovaný V. E. na základe toho požiadal poškodenú spoločnosť V. G. služby Q. a.s. o úver a následne i uzavrel zmluvu o úvere, prílohou ktorej jeho žiadosti o úver bolo nielen nepravdivé potvrdenie o pracovnom pomere obžalovaného E., ale jej podkladom bola aj skutočnému stavu nezodpovedajúca kúpna zmluva o predaji uvedeného vozidla C. F. v zastúpení F. G. obžalovanému E.. Všetky tieto podklady pritom predložil v autosalóne v Z. I. práve obžalovaný F. Z., ktorý (ako vyplynulo z vykonaného

dokazovania), prebral aj časť kúpnej ceny za predaj uvedeného vozidla. S výpoveďou obžalovaného E. pritom korešpondujú aj výpovede ďalších svedkov, a to nielen svedka D.. V., (pracovníka predmetného autosalónu) a svedka F. G., ktorí verziu obžalovaného F. Z.a nepodporili, ale predovšetkým svedka C. F.. Tento svedok bol totiž v rozhodnom čase vlastníkom predmetného vozidla (a nie obžalovaný Z., ako prezentoval obžalovanému E. a dokonca aj pracovníkovi autosalónu D.. V. s tým, že iba papierovo je vedené na inú osobu), pričom práve obžalovaný Z. u tohto prezentoval záujem vozidlo kúpiť späť a kúpu financovať prostredníctvom lízingu, s čím svedok i súhlasil a pre tento účel obžalovanému poskytol potrebnú súčinnosť a niektoré doklady. Podľa svedka F. obžalovaného Z.a nikdy nespĺnomocnil na predaj tohto vozidla, ako ani inú osobu, rovnako ho nespĺnomocnil na prevzatie kúpnej ceny za vozidlo a nemal vedomosť o tom, že kupujúcim tohto vozidla má byť obžalovaný E.. Tejto výpovedi svedka F. pritom zodpovedajú aj skutočnosti, týkajúce sa údajného jeho splnomocnenia C. F. na zastupovanie pri úkonoch súvisiacich s predajom vozidla, ktoré okrem obsahových nezrovnalostí trpí aj tým nedostatkom, že je opatrené falošným potvrdením o osvedčení splnomocniteľa na matrike v Z. I., keďže z kópie osvedčovacej knihy matriky z rozhodného dňa a výpovede svedkyne A. C. - pracovníčky matričného úradu vyplýva jednoznačne, že v tento ani iný deň podpis C. F. na matrike v Z. I. osvedčovaný nebol. S tvrdeniami svedka F. nie je v rozpore ani výpoveď svedkyne D.. A. Q., ktorá ako sprostredkovateľ za poškodenú spoločnosť vykonávala úkony súvisiace s uzavretím zmluvy o úvere a ktorá v tejto súvislosti prichádzala do kontaktu prevažne s obžalovaným F. Z.om a ktorá vypovedala, že svedok F. vedel o tom, že jeho vozidlo sa predáva a že kúpa bude financovaná prostredníctvom úveru, avšak sa nevedela vyjadriť, či tento vedel o tom, že vozidlo sa predáva práve obžalovanému E.. V tejto súvislosti súd považuje za významné aj vyjadrenie tejto svedkyne o tom, že obžalovaný Z. v tejto veci vystupoval ako kamarát obžalovaného E., ktorému i prekladal, keďže sa rozprávali po maďarsky, čo v konečnom dôsledku tiež potvrdzuje verziu opísanú práve obžalovaným E.. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že aj prvú splátku na základe predmetnej zmluvy o autokredite vkladom na bankový účet zaplatil F. X. (t.j. osoba, ktorá je nielen v blízkom pomere s obžalovaným Z.om, ale dokonca s ním aj páchajúca trestnú činnosť v období, blízkom spáchaniu skutku v prejednávanej veci), pričom jeho verzii o tom, že tak konal na žiadosť obžalovaného E., náhodne ho stretnúc v predmetnom autosalóne, súd neuveril, a to aj s poukazom na rozporuplné vyjadrenia v jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní v porovnaní s jeho výpoveďou z prípravného konania aj v iných zásadných otázkach a ktoré rozpory svedok ani nevedel hodnoverne vysvetliť. Pokiaľ obžalovaný Z. na svoju obranu navrhol, a to až v konaní pred súdom, výsluch svedka Z. Z.a s tým, že tento má potvrdzovať jeho obhajobu, súd vyhodnotením výpovede tohto svedka na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že táto takúto výpovednú hodnotu nemá. V tejto súvislosti súd hodnotil, že svedok Z. Z. je príbuzným obžalovaného F. Z.a, najskôr spontánne nevedel ním uvádzané skutočnosti, týkajúce sa údajného „urobenia papierov na F.“ obžalovaným E. v mieste jeho bydliska ani správne časovo vymedziť. Navyiac, aj tento svedok potvrdil, že obžalovaný E. nevie po slovensky, čím opakovane vysvetľoval svoju aktivitu v tejto veci obžalovaný F. Z.. Snaha obžalovaného Z.a súd presvedčiť, a to aj prostredníctvom svedeckej výpovede svojho príbuzného Z. Z.a, o nepravdivosti tvrdenia obžalovaného E. o tom, že mu práve on zabezpečil nepravdivé podklady k žiadosti o úver, odporuje zásadám logického myslenia, keď na jednej strane mala byť neznalosť slovenského jazyka obžalovaným E. dôvodom na to, aby sa obžalovaný Z. pri vybavovaní záležitostí jeho úveru angažoval, dokonca výlučne z tohto dôvodu fyzicky odovzdával doklady k úveru v autosalóne, keď na druhej strane táto neznalosť slovenského jazyka obžalovaného E. nebola prekážkou pre ním údajné „robenie si papierov k F.“ v domácnosti u svedka Z. Z.a. Za významné pre hodnotenie aj tejto časti obrany obžalovaného a pre záver o nevierohodnosti výpovede svedka Z. Z.a súd považoval aj fakt, že originál predmetnej zmluvy o autokredite aj s ďalšími s týmto úverom obžalovaného E. súvisiace originály dokladov boli zaistené dňa 05.06.2012 vo vozidle zn. Škoda Fabia, síce z požičkovne vozidiel prenajatom obžalovaným E., avšak v rozhodnom čase používanom práve obžalovaným F. Z.om, a to pri páchaní inej úmyselnej trestnej činnosti. Tento fakt pritom korešponduje s tvrdením obžalovaného E., že obžalovaný F. Z. po uzavretí zmluvy o úvere všetky doklady zobral so sebou, dôvodiac potrebou ich preštudovania a súčasne obžalovaný E. tiež pre súd hodnoverne vysvetlil, že predmetné vozidlo si požičal na žiadosť obžalovaného Z.a, ktorý mu dôvodil potrebou odvozu syna k lekárovi, ako však vyplýva z vykonaného dokazovania, bol pri jeho používaní zaistený pri páchaní majetkovej trestnej činnosti v prítomnosti v tejto veci pôvodne tiež navrhnutého na vypočutie ako svedka X. O.. Ani vysvetleniu obžalovaného F. Z.a k týmto skutočnostiam (že všetky takto zaistené doklady boli obžalovaného E., ktorý si ich nechal vo vozidle a kládol dôraz na to, aby na ne obžalovaný Z. dával pozor) súd neuveril, keďže obžalovaný E. vozidlo požičiaval práve na žiadosť obžalovaného Z.a a súčasne je logické, že si nepotreboval na týchto robiť poznámky v slovenskom jazyku, a to dokonca týkajúce sa jeho osoby a jeho osobného života. Navyiac, okrem dokladov, vzťahujúcich sa na úverovú zmluvu obžalovaného E., boli s týmito

zaistené aj kópie osobných dokladov iných osôb, ako aj prázdne alebo iba čiastočne vyplnené formuláre ďalších pracovných zmlúv, všetky v slovenskom jazyku. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva i to, že obžalovaný F. Z. prevzal aj časť kúpnej ceny za predmetné vozidlo na základe už vyššie uvedených splnomocnení, ktoré svedok C. F. nielenže rozporoval s poukazom na chyby v jeho priezvisku a podpis, jemu nepatriaci, ale splnomocnenie z 19.04.2012 bolo opatrené aj falošnou osvedčovacíou doložkou podpisu tak, ako už bolo vyššie uvedené a súčasne opatrené dátumom, ktorý ani nekorešponduje s ďalšími úkonmi, súvisiacimi s predajom uvedeného vozidla. Súd v obžalovanom Z. om prednesenej obrane vzhladol okrem už niektorých hore uvedených obsahových rozporov aj ten zásadný, spočívajúci v jeho na jednej strane tvrdení, že je obeťou komplotu obžalovaného E. a svedka F., keďže mal byť on oslovený obžalovaným E. s ponukou o kúpu predmetného vozidla v čase, keď mal svedok C. F. záujem toto predať, na druhej strane vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní na začiatku spontánne tvrdil, že to bol práve on sám, ktorý obžalovanému E. poradil možnosť financovania kúpy vozidla prostredníctvom lízingu a ponúkol mu pomoc s jeho vybavením a ktorého vybavovanie i následne bolo plne v jeho réžii tak, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania. Obžalovaný Z. pritom nikdy ani sám netvrdil, že by ho C. F. žiadal o získanie kupca na predmetné vozidlo a je preto nelogické, aby mu tento poskytoval akúkoľvek odmenu za to, že vybavil úver pre obžalovaného E..

Na základe takto vykonaného dokazovania súd dospel k záveru o dôvodnosti podania obžaloby aj na obžalovaného F. Z. a s tým, že tento sa skutku dopustil na tom skutkovom základe, ako mu kládla za vinu obžaloba prokurátora.

Súdu k záveru o vine obžalovaného F. Z. a postačilo dokazovanie v rozsahu vykonanom na hlavnom pojednávaní. Súd nepovažoval za potrebné doplňovať dokazovanie o zisťovanie, či svedok C. F. neskôr kúpil v predmetnom autosalóne iné vozidlo zn. F., a to radu GL, resp. kedy a kde si iné vozidlo zadovážil, keďže už samotný tento svedok na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že také vozidlo neskôr ako ojazdené kúpil a uvedené skutočnosti neskoršieho nadobúdania iných vozidiel svedkom ani nie sú pre rozhodnutie súdu v tejto veci významné. Pokiaľ ide o ostatné obžalovaným F. Z. om navrhované doplnenie dokazovania, a to o znalecký grafologický posudok vo vzťahu k podpisu C. F. na splnomocnení a výsluch svedkov Q. B. a naposledy aj L. O., ktorí mali byť prítomní pri tom, ako obžalovaný odovzdal svedkovi C. F. v jeho penzióne finančné prostriedky z predaja vozidla, súd v prvom rade vo vzťahu k týmto návrhom obhajoby posudzoval ten fakt, že obžalovanému tieto boli známe už v čase doručenia mu výzvy súdu podľa § 240 odsek 3 Trestného poriadku a v ktorej bol upozornený na možnosť odmietnutia neskôr ním podaných návrhov na vykonanie dokazovania, napriek tomu ich nenavrhol bez meškania, ale až v neskoršom štádiu konania pred súdom, z časti dokonca až v jeho závere. Súd však napriek tomu nepovažoval za potrebné grafologicky skúmať podpis C. F. na žiadnom splnomocnení, keďže z vykonaného dokazovania vyplýva, že tieto vykazujú nielen obsahové chyby, ale splnomocnenie z 19.04.2012 aj rozpornosti a tiež aj falošnú osvedčovacíu doložku, čo v kontexte aj s ostatnými dôkazmi, vyššie uvedenými, viedli súd k záveru, že obžalovaný F. Z. nebol C. F. ako vlastníkom predmetného vozidla na jeho predaj a úkony s tým súvisiace splnomocnený. Z. obžalovaného na vypočutie svedka Q. B. okrem vyššie uvedenej vady jeho neskorého predloženia trpí aj tým nedostatkom, že osoba svedka nebola obžalovaným dostatočne identifikovaná tak, aby ju vôbec mohol súd na hlavné pojednávanie predvolať (§ 240 odsek 4 Trestného poriadku), pričom úlohou súdu nie je vyhľadávať a stotožňovať osoby, ktoré strany trestného konania v konaní pred súdom navrhujú vypočuť. Obžalovaný pritom pôvodne uvedenú osobu navrhoval vypočuť spolu so svedkom X. O. s tým, že tieto dve osoby mali byť prítomné pri odovzdaní peňazí z predaja vozidla v penzióne C. F. H. po oboznámení, že svedok X. O. nie je spôsobilý byť vypočutý na hlavnom pojednávaní pre jeho vážny zdravotný stav s nepriaznivou prognózou, na výsluchu svedka X. O. netrval a k týmto istým skutočnostiam v závere navrhol vypočuť ako svedka L. O., ktorého ako prítomného pri tomto ním tvrdenom odovzdaní vo svojej výpovedi ani nespomínal ako ani neuvádzal, že tam mali byť prítomné tri osoby. Z uvedeného tak pre súd vyplynulo, že obžalovaný aj návrhy na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov prispôboval aktuálnemu stavu konania pred súdom a dostupnosťou ním navrhovaných svedkov pre prípadné úkony trestného konania na hlavnom pojednávaní. Súd preto jednak s poukazom na fakt neskorého predloženia týchto dôkazných návrhov obžalovaným a jednak s poukazom na to, že okolnosti, ktoré obhajoba týmito návrhmi sledovala objasňovať, mal dostatočne preukázané ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi a bližšie pre svoje rozhodnutie ich objasňovať nepovažoval za potrebné, tieto vykonať odmietol. Pokiaľ ide o obžalovaným navrhovaný výsluch nestotožnenej osoby poisťovacieho agenta nestotožnenej poisťovne, ktorá mala fotografovať vozidlo v hoteli C. F., tento obžalovaným navrhovaný dôkaz pre absenciu akýchkoľvek údajov, umožňujúcich stotožniť osobu svedka, je absolútne nevykonateľný, pričom okrem uvedeného

nedostatku tohto návrhu v zmysle ust. § 240 odsek 4 Trestného poriadku tento nebol predložený v čase, určenom ust. § 240 odsek 3 Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov súd odmietol na hlavnom pojednávaní vykonať aj tento obžalovaným navrhovaný dôkaz.

Pokiaľ ide o obhajobné námietky obžalovaného Mária Z.a, spočívajúce v poukazovaní na to, že obžalovaným v tejto veci mal byť C. F., súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v konaní pred súdom po podaní obžaloby je súd viazaný tzv. obžalovacou zásadou a na jej základe vykonáva trestné konanie iba voči osobám, na ktoré bola prokurátorom podaná obžaloba, a to výlučne pre skutok, pre ktorý bola obžaloba podaná (§ 278 odsek 1 Trestného poriadku) a nie je preto ani oprávnený sa zaoberať prípadnou účasťou iných osôb na žalovanom skutku a ani v tomto smere vykonávať dôkazy.

Súd tak oboch obžalovaných uznal vinnými majúc za to, že títo protiprávnym konaním, opísaným vo výrokovej časti tohto rozsudku, naplnili, obžalovaný V. E. všetky znaky skutkovej podstaty zločinu úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona a obžalovaný F. Z. formou účasti na ňom ako návodca podľa § 21 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona, tak z hľadiska subjektu, subjektívnej stránky, objektu i objektívnej stránky, pretože úmyselne (§ 15 písmeno a) Trestného zákona) zasiahli do záujmu chráneného Trestným zákonom, a to záujmu na ochrane majetku a na tom, aby boli úvery poskytované osobám, splňajúcim podmienky na ich poskytnutie a splácanie, a to tým, že obžalovaný V. E. vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, a tak mu spôsobil väčšiu škodu a obžalovaný F. Z. tým, že úmyselne naviedol iného na to, aby vylákal od iného úver tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru, a tak mu spôsobil väčšiu škodu. Súd nemal žiadne pochybnosti medzi uvedeným protiprávnym konaním obžalovaných a následkom ich činu na jednej strane a ich úmyselným zavinením na strane druhej.

Súd skutok u obžalovaného E. kvalifikoval podľa Trestného zákona účinného v čase jeho spáchania, pretože neskorší zákon nie je podľa posúdenia súdu pre neho priaznivejší.

Naproti tomu u obžalovaného Z.a skutok kvalifikoval podľa neskoršieho Trestného zákona, a to po zmiernení tzv. asperačnej zásady v ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona v dôsledku nálezu Ústavného súdu SR, t.j. v znení pre tohto obžalovaného najpriaznivejšieho.

Zo správ a charakteristík k osobe obžalovaného F. Z.a súd zistil, že tento je dlhodobo bez zamestnania, pokiaľ bol pracovne zaradený, bolo to výlučne počas výkonu trestov odňatia slobody. V evidencii priestupkov má záznam pre priestupok na úseku cestnej dopravy. Z hodnotení obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 3T/46/2011, súd zistil, že jeho správanie a vystupovanie nebolo vždy na požadovanej úrovni, nedodržiaval zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádzal do styku, príkazy a nariadenia príslušníkov ZVJS rešpektoval s komentovaním, neprimerane a až arogantne, konflikty so spoluodsúdenými nevyvolával. Bol síce raz disciplinárne odmenený, ale aj disciplinárne potrestaný za drzé a arogantné správanie voči pedagógovi, počas pracovného zaradenia boli jeho pracovné výkony podpriemerné. Súd tiež zadovážil aj hodnotenie obžalovaného z výkonu väzby a z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu vo veci Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/71/2013, podľa ktorého jeho správanie nebolo vždy na požadovanej úrovni, nedostatky boli opakovane zaznamenané v zachovávaní zásad slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádza do styku, tiež porušil ústavný poriadok aj tým, že nedodržiaval zásadu slušného správania a vystupovania voči spoluodsúdenému, bol jedenkrát disciplinárne odmenený a jedenkrát disciplinárne potrestaný.

Z odpisu z registra trestov súd zistil, že obžalovaný F. Z. sa dosiaľ opakovane dopustil trestnej činnosti a v kontexte so spismi a zadováženými rozhodnutiami, vzťahujúcimi sa na doterajšie odsúdenia obžalovaného, mal súd preukázané nasledujúce skutočnosti:

- Obžalovaný sa v minulosti dopustil trestného činu krádeže spolupáchateľstvom v štádiu pokusu podľa § 8 odsek 1 k § 9 odsek 2 k § 247 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a iné (vec Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 1T/124/2002), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody, v skúšobnej dobe ktorého sa osvedčil a teda sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

- Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 4 sp.zn. 1T/26/2006 z 27.03.2006, právoplatným dňa 13.05.2006, bol obžalovaný uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený trest odňatia slobody 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok.

- Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 1T/119/2006 z 18.07.2006, právoplatným dňa 08.08.2006, bol Mário Z. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 8 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky.

- Vyššie uvedené tresty vo veci Okresného súdu Bratislava 4 sp.zn. 1T/26/2006 a Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 1T/119/2006 boli následne zrušené v rámci ukladania súhrnného trestu obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/44/2007 z 29.10.2007, právoplatným dňa 07.12.2007 (a v spojitosti s opravným uznesením z 22.11.2007) a ktorým bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným z prečinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1 Trestného zákona, prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 odsek 1 Trestného zákona, prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody 15 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky. Uvedené súd zistil z na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/44/2007 a ustálil súčasne, že v odpise z registra trestov nesprávne nie je zaznamenané, že týmto trestným rozkazom (v spojitosti s opravným uznesením) bol zrušený aj výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava 4 vo veci sp.zn. 1T/26/2006.

- Aj tento trest bol zrušený v rámci ukladania súhrnného trestu a to následne rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/60/2007 z 06.02.2009, právoplatným dňa 06.08.2009 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 2To/130/2009 z 06.08.2009, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody 28 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky.

- Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/67/2009 z 07.04.2009, právoplatným dňa 15.04.2009, bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným z dvojnásobného prečinu neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona a tiež z dvojnásobného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona a bol mu za ne uložený úhrnný trest odňatia slobody 14 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 roky. Z výkonu trestu odňatia slobody bol obžalovaný podmiennečne prepustený dňa 26.11.2009 s určením skúšobnej doby 4 roky.

- Obžalovaný bol tiež odsúdený aj v zahraničí, a to v Českej republike Okresným súdom Znojmo sp.zn. 2T/68/2009 pre trestný čin krádeže a porušovania domovej slobody na podmienený trest odňatia slobody a v Spolkovej republike Nemecko justičným orgánom AG Zw. Pognitz pod sp.zn. 3Cs148Js 12852/09 dňa 12.04.2010 rovnako za krádeže a porušovanie domovej slobody za uloženia peňažného trestu. Keďže však tieto odsudzujúce rozhodnutia neboli na území Slovenskej republiky uznané, s poukazom na ust. § 438e Trestného zákona na ne nie je možné prihliadať.

- Rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/143/2008 z 26.04.2010, právoplatným dňa 26.04.2010, bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody 30 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest prepadnutia veci a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 roky za súčasného zrušenia výroku o treste už vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/60/2007.

- Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp.zn. 1T/237/2010 z 08.10.2010, právoplatným dňa 27.10.2010, bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a bolo u neho upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie vo veci Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/143/2008.

- Tak, ako je už vyššie uvedené, následne bol Okresným súdom Žiar nad Hronom vo veci sp.zn. 3T/61/20011 ukladajú súhrnný trest, a to jednak za zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/143/2008, ako aj rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 2T/67/2009, takže všetky dosiaľ citované obžalovaného odsudzujúce rozhodnutia od roku 2006, vrátane odsúdenia vo veci Okresného súdu Galanta sp.zn. 1T/237/2010 vzhľadom na upúšťanie od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Levice pod sp.zn. 2T/143/2008, od uvedeného momentu

predstavovali jedno odsúdenie obžalovaného za všetky uvedené trestné činy a za ktoré mu tak bol uložený jeden súhrnný trest.

- Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 3T/46/2011 z 19.03.2012, právoplatným dňa 04.12.2012 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/50/2012 z 04.12.2012, bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným zo zločinu úverového podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 k § 222 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona (skutok zo dňa 03.11.2008) a bol mu zaň uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 rokov, za súčasného zrušenia výroku o treste, uloženého obžalovanému vyššie citovaným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011.

- Právoplatným rozhodnutím Krajského súdu Korneuburg (Rakúsko) číslo 501HV75/16v z 29.09.2016 bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným zo zločinu ťažkej profesionálnej krádeže za účelom zárobku, spáchaného z časti vlámaním, prečinu podvodu, zločin profesionálneho odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov a prečin zatajenia listín podľa právneho poriadku Rakúskej republiky (spáchaných v období od 04.02.2016 do 22.07.2016) a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody 30 mesiacov.

- Rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013 z 23.03.2015, právoplatným dňa 22.09.2015 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 3To/61/2015 z 22.09.2015, bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným v bode 1 z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona (skutok zo dňa 05.06.2012) a v bode 2 z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona (skutok zo dňa 05.06.2012 a v súvislosti s nerešpektovaním trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, uloženého obžalovanému práve rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011), za čo mu uložený úhrnný trest odňatia slobody 24 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a tiež aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 7 rokov. Citovanému rozsudku predchádzalo dňa 25.10.2013 vydanie trestného rozkazu, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 13.11.2013 a bol ním napadnutý odporom. Za účelom výkonu tohto trestu odňatia slobody bol obžalovaný vydaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu z Rakúska, pričom však súd Rakúska obžalovaného vydal iba na výkon trestu odňatia slobody za prečin krádeže a vo vzťahu k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia vydanie zamietol. Keďže obžalovaný sa nevzdal vo vydávajúcom konaní ani následne pri výsluchu zásady špeciality, Okresný súd Piešťany následne uznesením sp.zn. 2T/121/2013 z 19.01.2017, právoplatným dňa 19.01.2017, podľa § 9 odsek 3 Zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkaní rozkaze určil za prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona ako primeraný trest odňatia slobody 18 mesiacov nepodmienečne. Obžalovaný tento trest odňatia slobody vykonal dňa 14.07.2018, kedy bol po jeho vykonaní prepustený na slobodu, pričom z obsahu spisu Okresného súdu Nové Zámky v tejto vyplýva, že u obžalovaného následne po výkone tohto trestu odňatia slobody nastali podmienky pre následné neuplatňovanie zásady špeciality podľa § 31 odsek 2 písmeno a) Zákona č. 154/2010 Z.z. v aktuálnom znení, pričom vo vzťahu k uloženému trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá sa táto nikdy po právoplatnom skončení trestného stíhania obžalovaného, a teda v následnom vykonávanom konaní, ani nemohla uplatňovať vzhľadom na to, že nie je spojený s obmedzením osobnej slobody a tento ani nebol dotknutý postupom podľa § 9 odsek 3 Zákona č. 154/2010 Z.z.. Napriek tomu sa podľa názoru súdu v prejednávanej veci v rozpore so skutočným stavom veci nesprávne neuvádza tento trest, ako aj ďalšie skutočnosti odsúdenia obžalovaného Okresným súdom Piešťany v odpise z registra trestov a preto súd vychádzal z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

- Rozhodnutím justičného orgánu Maďarska - Esztergomi Járásbírószág č. 5:B.10782017/57 z 30.08.2018, právoplatným dňa 24.09.2018, bol obžalovaný uznaný vinným z trestného činu krádeže a trestného činu proti informačným systémom a inú počítačovou trestnú činnosť (skutok zo dňa 20.03.2016), za čo mu bola uložená peňažná sankcia.

- Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/71/2013 z 19.12.2018, právoplatným dňa 06.08.2020, bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona a zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona (skutok zo dňa 08.03.2010) a bol mu uložený súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody 6 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 3T/46/2011. Obžalovaný tento trest vykonal dňa 07.09.2021.

- Rozhodnutím justičného orgánu Spolkovej republiky Nemecko - AG Rosenheim sp.zn. 2Ls610Js7847/19 z 26.09.2019, právoplatným dňa 08.10.2019, bol obžalovaný odsúdený za trestný čin, spočívajúci v podvodnom konaní (skutok z 06.03.2019).
- Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.zn. 5T/50/2015 z 26.11.2020, právoplatným v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn. 4To/18/2021 z 14.10.2021, bol obžalovaný F. Z. uznaný vinným za skutok z 03.10.2011, kvalifikovaný ako zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 k § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 k § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona (a to aj s v tej veci spoluobžalovaným F.) a bol mu uložený trest odňatia slobody 3 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.
- Na Okresnom súde Dunajská Streda je pod sp.zn. 14T/27/2021 voči obžalovanému vedené trestné konanie pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1 Trestného zákona (skutok zo dňa 15.01.2016), v ktorej veci bol vydaný dosiaľ neprávoplatný trestný rozkaz, na ktorého právoplatnosť súd nebol povinný vyčakať, nakoľko je zrejmé, že vo vzťahu k tam prejednávanému trestnému činu neprichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu.

U obžalovaného F. Z.a tak prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu jedine vo vzťahu k výroku o trestoch, uložených mu vo veci Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013 a kde mu bol ukladaný jednak nepodmienečný trest odňatia slobody a jednak aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, keďže jedine vo vzťahu k tomuto odsúdeniu boli splnené podmienky súbehu podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona. Ukladaniu súhrnného trestu vo vzťahu k tomuto odsúdeniu aj za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona súčasne nebránila ani zásada špeciality tak, ako bolo už súdom vyššie konštatované pri uvádzaní konkrétností tohto odsúdenia obžalovaného. Súd nemohol obžalovanému ukladať súhrnný trest ani vo vzťahu k výroku o treste, uloženom mu vo veci Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/71/2013, pretože trestný čin obžalovaného v prejednáwanej veci nie je v súbehu so všetkými trestnými činmi, za ktoré mu bol predmetným rozsudkom Okresného súdu Zvolen ukladaný súhrnný trest, pričom týmto postupom Okresného súdu Zvolen bol obžalovanému uložený jeden súhrnný trest za všetky jeho trestné činy, za ktoré bol odsúdený od rozhodnutia Okresného súdu Bratislava 4 vo veci sp.zn. 1T/26/2006 až po rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky vo veci sp.zn. 3T/46/2011, vrátane. Ukladanie súhrnného trestu neprichádzalo do úvahy ani vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Nitra vo veci sp.zn. 5T/50/2015, pretože tento bol ukladaný za trestný čin, ktorý nie je súčasne v súbehu s trestnými činmi vo veci Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013, keďže vo vzťahu k nim išlo vo veci Okresného súdu Nitra sp.zn. 5T/50/2015 o nepriamu recidívu, ako skonšatoval v tej veci aj odvolací súd.

Zo správ a charakteristík k osobe obžalovaného V. E. súd zistil, že tento je rozvedený a v mieste bydliska sa dlhodobo nezdržiava. Obžalovaný sa v minulosti dopustil prečinu sprenevery podľa § 248 odsek 1 Trestného zákona (vec Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 1T/153/2001), avšak sa na neho v predmetnej veci hľadí, akoby nebol odsúdený. V evidencii priestupkov síce obžalovaný má evidované viaceré priestupky, výlučne však všetko priestupky na úseku cestnej dopravy.

Súd pri ukladaní trestu obžalovaným, pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere, v súlade s ust. § 34 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaných, ich pomery a možnosť ich nápravy.

Súd u obžalovaného F. Z.a nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a súčasne ani príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona.

Súd nemohol obžalovanému priznať ako príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona skutočnosť jeho odsúdenia vo veci Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011, pretože tak, ako je vyššie uvedené, rozsudkom v uvedenej veci bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 rokov a za marenie výkonu ktorého bol následne uznaný vinným pod bodom 2 vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013. Keďže súd vo vzťahu k výroku o treste vo veci Okresného súdu Piešťany ukladal súhrnný trest, predstavujúci tak jeden trest za všetky tri trestné činy obžalovaného v súbehu (prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona zo zrušeného rozhodnutia a súčasne aj za účasť na zločine úverového podvodu v prejednáwanej veci), pričom predmetné skoršie odsúdenie obžalovaného vo veci Okresného súdu Žiar

nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011 je súčasťou popisu skutku a základom trestnosti jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov, za ktoré súd ukladal tento súhrnný trest, priznaniu tejto príťažujúcej okolnosti na jeho základe bránilo ust. § 38 odsek 1 Trestného zákona. Súčasne pred spáchaním trestného činu skutku v prejednávanej obžalovaným F. Z.om nie je evidované iné jeho odsúdenie, na ktoré by bolo možné prihliadať, keďže tak, ako súd uviedol vyššie, súhrnný trest uložený vo veci Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011, predstavuje z hľadiska dovtedajších odsúdení obžalovaného jeden trest a teda jedno odsúdenie. Z rovnakého dôvodu, pre ktorý nebolo možné na odsúdenie vo veci Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 3T/61/2011 prihliadať ako na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného, t.j. z dôvodu podľa § 38 odsek 1 Trestného zákona, nebolo možné na jeho základe použiť ani ust. § 38 odsek 5 Trestného zákona a teda zvyšovať dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu z dôvodu opätovného spáchania zločinu.

Súd nepriznal obžalovanému ani príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, hoci mu ukladal súhrnný trest, t.j. trest za viac trestných činov, a to z dôvodu, že na základe reálneho súbehu zločinu a prečinov tomuto musel ukladať zvýšený súhrnný trest podľa zásady uvedenej v ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona.

Obžalovanému F. Z.ovi tak súd ukladal trest podľa § 222 odsek 3 Trestného zákona, kde je základná sadzba trestu odňatia slobody 3 až 10 rokov, pri absencii poľahčujúcich a príťažujúcich okolností podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona následne zvýšil podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. na 13 rokov a 4 mesiace, dolná hranica trestnej sadzby zostala nezmenená.

Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a na výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za podmienok podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona majúca za to, že trest uvedeného druhu a výmere bude na obžalovaného pôsobiť v potrebnej miere represívne ako sankcia za ním páchanú trestnú činnosť, súčasne dostatočne ochráni spoločnosť pred páchaním trestnej činnosti zo strany obžalovaného a splní aj funkciu generálnej prevencie. Súčasne súd prihliadal na fakt účasti obžalovaného na žalovanom zločine a skutočnosť, že tomu bol uložený i ďalší trest odňatia slobody vo výmere 3 roky vo veci Okresného súdu Nitra sp.zn. 5T/50/2015. Súd pri zrušení výrokov o treste, uložených obžalovanému F. Z.ovi vo veci Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/121/2013 zopakoval aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 7 rokov.

Pokiaľ ide o obžalovaného V. E., tomuto súd nemohol priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, a to z dôvodu, že obžalovaný sa síce k spáchaniu trestného činu priznal v plnom rozsahu, avšak súd nemá k dispozícii žiadne jeho vyjadrenie, ktorým by i prejavil úprimnú ľútosť nad svojimi konaniami. Súd však u obžalovaného zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, pretože nielen svojim vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní, ale aj následne svojou výpoveďou osobitne napomohol súdu pri objasňovaní nielen jeho trestnej činnosti, ale aj účasti na ňom spoluobžalovaného F. Z.a. Príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného nezistil žiadnu. Súd tak obžalovanému ukladal trest podľa § 222 odsek 3 Trestného zákona, kde je základná sadzba trestu odňatia slobody 3 až 10 rokov, podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona prihliadol na pomer a mieru závažnosti u obžalovaného zistenej poľahčujúcej okolnosti pri absencii príťažujúcej okolnosti podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. na 92 mesiacov, dolná hranica trestnej sadzby zostala nezmenená.

Súd však u obžalovaného zistil podmienky pre použitie mimoriadneho zmierňovacieho ust. § 39 odsek 1 Trestného zákona, pretože mal za to, že vzhľadom na pomery obžalovaného by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre neho neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest odňatia slobody kratšieho trvania než 3 roky. V tomto smere súd zohľadnil predovšetkým postoj obžalovaného k za vinu mu kladenému trestnému činu v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní, kedy tento bez výhrad priznal a urobil vyhlásenie o vine, čím neodvolateľne prijal všetky účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Súd zohľadňoval aj dĺžku doby, ktorá uplynula od spáchania trestného činu obžalovaným, t.j. po dobu viac ako 9 rokov, počas ktorej nemal zo strany obžalovaného preukázané žiadne závažné porušenie právneho poriadku ako ani spáchanie druhovo zhodného deliktu. V súvislosti aj s dĺžkou súdneho konania súd nevyhnutne posudzoval i fakt, že túto žiadnym spôsobom nezapríčinil obžalovaný E.. Súd tak dospel k záveru, že je možné aj vzhľadom na postoj obžalovaného k ním spáchanému trestnému činu dôvodne očakávať, že nápravný účinok na jeho osobu a tiež účel trestu z hľadiska individuálnej prevencie (výchova obžalovaného a zabránenie mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti), splní aj trest odňatia slobody v nižšej výmere než 3 roky a za dostatočný v tomto smere považoval pri dodržaní limitu podľa § 39 odsek 3 písmeno e) Trestného zákona trest odňatia

slobody vo výmere 2 roky, a to ako trest odňatia slobody podmienený za splnenia podmienok podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. Za dostatočnú na sledovanie správania sa obžalovaného počas podmieneného odsúdenia považoval skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov. Podľa názoru súdu takýto obžalovanému uložený trest súčasne dostatočne ochráni spoločnosť a aj iných odradí od páchania trestnej činnosti (generálna prevencia) .

V prípravnom konaní poškodená právnická osoba Volkswagen G. služby Q. s.r.o. riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, avšak nielen na náhradu škody za nezaplatenú istinu a neuhradené splátky ku dňu predčasného splatenia úveru, ktoré položky sú v súlade s definíciou škody podľa § 124 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona (a ktorá suma škody je súčasťou popisu skutku tohto odsudzujúceho rozsudku) , ale aj v podobe nákladov na vymáhanie, poškodenou spoločnosťou uhradenými externému subjektu v súvislosti s realizáciou zabezpečovacieho prevodu, ktoré kritérium škody v zmysle vyššie citovaných ustanovení Trestného zákona nespĺňajú. Súd preto priznal poškodenej právnickej osobe nárok na náhradu škody vo výške 17.126,- Eur a k náhrade škody podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal oboch obžalovaných spoločne a nerozdielne, pretože obaja sa na spôsobiť tejto škody spáchaním trestnej činnosti podieľali. So zvyškom nároku na náhradu škody súd poškodenú právnickú osobu podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Vyhlásený rozsudok bol prijatý nasledovným pomerom hlasov:

- výrok o vine 3:0
- výroky o treste 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na súde proti ktorého rozsudku smeruje a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku, (§ 309 odsek I Trestného poriadku).

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, (§ 311 odsek I Trestného poriadku).